Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 27 V. 1967

21

(230)

PLENARA CONSILIULUI U.A.S.R.

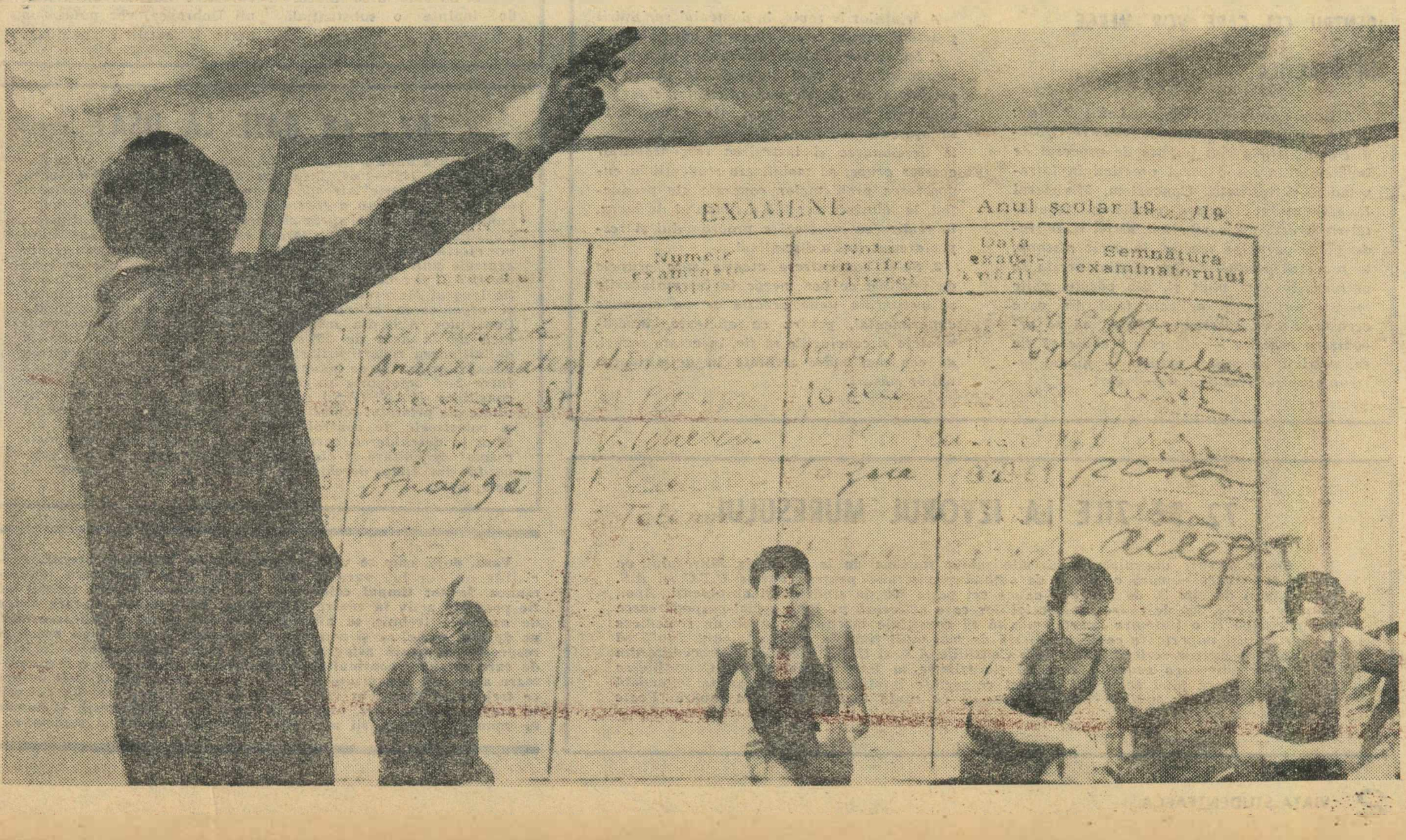
În ziua de 20 mai a avut loc plenara Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România.

La plenară au participat ca invitați activiști cu muncă de răspundere la C.C. al P.C.R., la C.C. al U.T.C., reprezentanți ai conducerii Ministerului Învățămîntului și Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale, ai Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, Uniunii de Cultură Fizică și Sport și ai Oficiului Național de Turism, redactori ai publicațiilor pentru tineret și studenți.

Pe baza referatului prezentat de tovarășul Mircea Angelescu, președinte al U.A.S.R., plenara a dezbătut și adoptat măsurile cu privire la sarcinile asociațiilor studenților pentru buna desfășurare a sesiunii de examene, închiderea anului universitar, organizarea vacanței și pregătirea deschiderii viitorului an de învățămînt.

În încheierea lucrărilor plenarei a luat cuvîntul tovarășul Virgil Trofin, secretar al C.C. al P.C.R.

1 iunie 1967 – eveniment de rezonanță cotidiană. Start într-un timp cronometrat în examene și în colocvii. Un start la care trebuie să ne prezentăm, în mod sportiv, într-o unanimitate care nu descalifică. Prezența noastră tonică și plină de certitudini se proiectează, prin fiece examen, prin fiece răspuns, într-un viitor apropiat. Efort de voință, concentrare, luciditate, curaj al propriilor opinii, verb însuflețit și expresiv – iată cîteva indicații tehnice și tactice în această „cursă lungă" a inteligenței. In atmosfera de entuziasm și aspirații nobile ale tuturor oamenilor plini de răspunderea zilei pe care o trăiesc, goana noastră după desăvîrșire, după absolut, are sens de simbol olimpic.

vara UN ANOTIMP AL STUDENȚIEI

**Iulie, august, septembrie...
Lunile de vară n-au sosit,
dar se apropie
văzînd cu ochii.
Un examen, încă unul-două,
și gata,
intrăm în vară.
Dar febra sesiunii,
de care nici un student nu poate scăpa,
nu trebuie să contamineze
total conducerile asociațiilor.
Mobilizîndu-se, ca de fiecare dată,
înaintea unei etape importante de muncă,
ele trebuie
să pregătească încă de pe acum și reușita
marilor acțiuni studențești
din timpul verii. Pentru că,
poate mai mult decît în alți ani,
vara '67
va fi un anotimp al studenției.
Din recenta plenară a Consiliului U.A.S.R.
— care a dezbătut,
în lumina Conferinței a VI-a,
sarcinile ce revin asociațiilor
pentru buna organizare a acestor activități
— am desprins unele concluzii
deosebit de însemnate.
Ne-am propus să le sintetizăm
în această pagină.**

MAI ÎNTÎI S-AJUNGEM CU BINE ÎN IULIE

Cele patru săptămîni ale lunii iunie sînt hotărîtoare pentru reușita anului universitar 1966—1967. Sesiunea e totuși sesiune și trebuie sprijinită. Cum? Printr-o muncă de agitație menită să stimuleze în rîndul grupelor și anilor o atmosferă permanentă de studiu intens, prin prelungirea programului de funcționare a bibliotecilor, amenajarea unor săli de lectură suplimentară, păstrarea liniștei în cămine și respectarea timpului de odihnă, prin îmbunătățirea mesei la cantine și creșterea operativității în acordarea asistenței sanitare... Acestea sînt numai cîteva din domeniile însemnate în care asociațiile pot și trebuie să-și aducă o contribuție substanțială. Sprijinind decanatul, sprijinind direct studenții, comitetul de cămin sau cel de cantină, pe cine este nevoie. Și să nu uităm: *cel mai mare ajutor pe care studenții îl așteaptă de la noi în sesiune este... să-i lăsăm să învețe.* Deci, nici o ședință, nici o repetiție pînă în ziua ultimului examen.

Odată ajunși cu bine aci, se schimbă problema. Pentru cei 15.000 de fruntași ai sesiunii trebuie să organizăm, în centrele universitare, serbări în aer liber, carnavaluri. Pînă atunci însă vom mai reveni.

Asociațiile mai au o datorie: să poarte discuții individuale cu absolvenții pentru a-i convinge să se prezinte în unanimitate la locurile repartizate, să organizeze cu aceștia serbări în aer liber, tradiționalele agape de care profesorii, inginerii, medicii să-și amintească cu plăcere peste ani și ani.

LA MUNTE, LA MARE, ÎN TABERE DE ODIHNĂ, ÎN VILEGIATURĂ, PRETUTINDENI UNDE VĂ POARTĂ MIRAJUL VERII

Citiți „MAGAZINELE DE VACANȚĂ" ALE REVISTEI NOASTRE „VIAȚA STUDENȚEASCĂ" NUMERELE DE VARĂ, VOR APĂREA LUNAR ÎN 24 DE PAGINI ÎN CULORI

VINE, VINE VACANȚA...

● Aproximativ 9 000 de studenți vor petrece zile de vacanță în taberele de odihnă de la Pîrîul Rece, Costinești, Timiș. ● Consiliul U.A.S.R. trimite în 19 stațiuni balneo-climaterice, pentru tratament, 3 400 de studenți. ● 10 000! Este cifra participanților la excursiile interne organizate de către asociații. ● În această vacanță, Consiliul U.A.S.R. programează, în colaborare cu O.N.T., excursii în străinătate pentru 1 000 de studenți.

● ÎN FIECARE CENTRU UNIVERSITAR

În orașe — o adevărată vacanță! Cu activitate cultural-artistică bogată, program de întreceri sportive, excursii, manifestări recreative...

Un comandament anume constituit din activiști ai consiliilor U.A.S. va alcătui, pînă la 20 iunie, programul complet și definitiv. Evident, consultînd în prealabil masa de studenți, astfel încît în fiecare caz să se asigure, prin respectarea preferințelor, adeziunea ei ulterioară la proiect.

Și o altă precizare: prin organizarea amplă a vacanței se urmărește crearea unor posibilități multiple de întregire a personalității, de recreere și nu „ocuparea" timpului liber al studentului! De aceea, comandamentelor din centre li se cere nu numai să se stabilească la un program educativ-recreativ extrem de variat, ci să conceapă riguros orice manifestări, concerte, spectacole, carnavaluri și să se ocupe apoi îndeaproape de reușita lor. Cum? În primul rînd prin atragerea unui număr cît mai mare de studenți aflați în localitățile respective, la realizarea concretă a programului; apoi, prin trecerea acestora din rîndul spectatorilor obișnuiți în rîndurile participanților activi.

De asemenea e de dorit ca în atenția asociațiilor din centre să se înscrie și preocuparea pentru studenții care își petrec pe cont propriu vacanța de vară. Spre a nu se repeta unele surprize neplăcute, ca efectul provocat anul trecut pe litoral de programul unor orchestre studențești de muzică ușoară... Studenții pot pleca în excursii, în grupuri, se pot organiza să susțină concerte în stațiuni, dar consiliile U.A.S. au datoria să le acorde înainte o substanțială îndrumare.

● ÎN EXCURSII

Programul excursiilor este, la ora aceasta, cunoscut: în circuit, cu punct de plecare și sosire în fiecare centru universitar, trasee de munte, în Delta Dunării, la cetățile daco-romane și în nordul Moldovei.

Mai adăugăm, bineînțeles, itinerarele brigăzilor complexe de studii și documentare care se vor deplasa în diferite regiuni ale țării pentru a culege materiale referitoare la dezvoltarea economică și socială, la tradițiile istorice și folclorice ale patriei noastre.

Sînt preconizate și excursii pe plan local.

● ÎN TABERE, LA MUNTE ȘI LA MARE

Ca în fiecare an, Pîrîul Rece, Costineștiul și Timișul vor găzdui tabere studențești. Cei mai buni studenți vor petrece zile de neuitat odihnindu-se, participînd la un program cultural-artistic atractiv, la spectacole susținute de către formații valoroase din facultăți și de formații profesioniste, la jocuri de societate, seri dansante, carnavaluri. Notăm, totodată, un „calendar competițional" amplu, înlesnind celor veniți la odihnă să-și dispute întîietatea pe un teren... sportiv! Fiindcă au fost programate campionate intercentre la fotbal, baschet, volei, handbal, tenis de masă, șah, concursuri de înot ș.a.

Nici turiștii nu vor fi „neglijați"... Din Timiș sau de la Pîrîul Rece se va porni pe cărările munților — către Piatra Mare, Vîrful Omul, sau se va merge la Diham, Pichetul Roșu și chiar la... Stînca Belvedere; cei de pe litoral vor putea vizita cetatea Histriei, muzeul arheologic din Constanța sau alte obiective turistice ale regiunii Dobrogea, vor putea lua parte la excursii „nautice".

PENTRU CEI CARE VOR MERGE ÎN PRACTICĂ

Acțiunile studențești ale verii sînt diverse: unele au caracter obștesc sau recreativ-distractiv, altele sînt impuse de procesul de învățămînt. Cum e cazul practicii în întreprinderi și instituții. Cunoaștem, Ministerul Învățămîntului studiază problema îmbunătățirii structurale a practicii, astfel încît studenții să participe efectiv, în acest răstimp, la procesul productiv. Dar studiul acesta se prelungește cam mult și, din păcate, noile măsuri nu vor fi aplicate încă din vara aceasta. Se va încerca, probabil, să se organizeze practica — așa cum trebuie să fie ea, potrivit intențiilor actuale — numai într-un grup restrîns de întreprinderi.

Asociațiilor le revin, în domeniul sprijinirii practicii, sarcini ce se înscriu pe două planuri.

1. Să depună toate eforturile pentru ca săptămînile pe care studenții le petrec în producție să fie cît mai eficiente, chiar în condițiile vechi de organizare a practicii: să ajute la stabilirea grupelor de practică, la desemnarea și instruirea responsabililor acestor grupe, să mobilizeze studenții la cunoașterea problemelor concrete ale producției, la folosirea deplină a timpului de lucru, la realizarea întocmai a programului și respectarea strictă a disciplinei.

2. Să-și concentreze atenția spre grupele de practică ce vor merge în întreprinderile și instituțiile unde aceasta se va organiza experimental, pentru ca eficiența, învățămintele și concluziile să fie, în aceste cazuri, de cea mai mare utilitate în definitivarea noilor măsuri.

'67 — '68 BATE LA UȘĂ!

Pentru o bună pregatire și organizare a deschiderii anului universitar 1967—1968, încă din perioada vacanței de vară se vor lua o serie întreagă de măsuri. Astfel, spre a urmări amenajarea la timp a spațiului de învățămînt, a căminelor, cantinelor, precum și aprovizionarea de iarnă a cantinelor, Consiliul U.A.S.R., în colaborare cu Ministerul Învățămîntului vor efectua în august și septembrie controale periodice în toate centrele universitare. Între 1—4 septembrie cadrele de bază ale U.T.C. și asociațiilor vor lua parte la o instruire metodică (la Izvorul Mureșului) privind deschiderea anului universitar și organizarea activității în primul semestru. Președinții Consiliilor A.S. din institute și facultăți vor fi convocați încă de la data de 25 septembrie pentru a participa la definitivarea repartizării studenților în cămine și pregătirea adunărilor festive de inaugurare a noului an (din 2 octombrie). Între 2—6 octombrie se vor organiza ședințele plenare ale consiliilor U.A.S. (A.S.) care vor adopta planurile de activitate ale primului semestru, vor stabili comitetele de cantină și colectivele de control obștesc și consiliile A.S. de an. Pînă la deschiderea cursurilor vor fi întocmite programele caselor de cultură și ale cluburilor universitare. Va fi pregătită din timp deschiderea anului sportiv studențesc. (8 octombrie).

72 DE ZILE LA IZVORUL MUREȘULUI

Ca în fiecare din ultimii ani, admirabila stațiune de la izvoarele Mureșului va găzdui și în această vară o tabără de odihnă și instruire pentru cadrele U.T.C. și A.S. Cele 3 serii de cîte 20 de zile vor aduce aci peste 800 de studenți și absolvenți. Apoi, timp de 12 zile, 300 de cadre ale asociațiilor care activează pe linie social-gospodărească vor participa la o instruire aparte, menită să constituie începutul muncii de remediere a unor lipsuri importante ce se manifestă de mai mult timp în acest domeniu. Inutil să mai insistăm asupra seriozității cu care Consiliile A.S. și U.A.S. trebuie să procedeze din timp la selecționarea cadrelor care să fie trimise la Izvorul Mureșului. Condițiile se cunosc, numai că pînă acum nu au fost respectate întotdeauna și am asistat cîteodată la situații curioase: unii se întrebau singuri ce caută într-o asemenea tabără. Poate anul acesta...

Vara, după cum se vede, programează o activitate bogată. Asociațiile nu vor lua vacanță. Ele trebuie să-și organizeze judicios munca. În tot timpul celor trei luni consiliile U.A.S. trebuie să fie prezente activ în centre și institute. Prin rotație, fiecare cadru de asociație trebuie să aibă posibilitatea să se odihnească dar, pe de altă parte, să și activeze o perioadă — astfel încît consiliul respectiv să poată asigura, printr-o bună planificare a forțelor de care dispune, continuitatea necesară și conducerea corespunzătoare a muncii organizate în cursul verii. Deocamdată, atît despre ce trebuie să facem în vară. Ne vom mai întîlni însă cu cititorii în această pagină care, pînă la 24 iunie, va fi consacrată — număr de număr — pregătirii acțiunilor din iulie, august și septembrie.

OGLINZILE CU UN SINGUR CHIP

În primele zile ale lunii iulie, în anul 1965, între spitalul Colţea din Bucureşti şi şantierul Combinatului chimic de la Işalniţa s-au stabilit legături prin firul telefonic direct. Din jumătate în jumătate de oră Bucureştiul anunţa evoluţia bolii unui om. Omul se numea Ion Ilea şi era directorul general al şantierului. Doi ingineri făceau de gardă la spital, cîte doi făceau de gardă lîngă telefonul de la direcţia şantierului. La o oră tîrzie, în noaptea de 4 spre 5 iulie, o voce sugrumată anunţa moartea omului, prietenului, conducătorului, tovarăşului... O linişte profundă se aşternu în acele ore pe şantierul de la Işalniţa... Ochii se închiseră în ei, oamenii îşi aplecară umerii, încercînd parcă să păstreze în adîncul fiinţelor lor imaginea acelui extraordinar om, încercînd parcă să-l smulgă morţii şi să-l prelungească în propria lor viaţă. Ei, cei vii, nu voiau să creadă, şi nu puteau să creadă, că El murise...

Şi după aproape doi ani am venit aici pe şantierul celui mai mare combinat chimic din ţară. M-am oprit în faţa oamenilor — şi i-am întrebat despre cel care a fost Ion Ilea.

Oamenii au ezitat dintr-un început dar i-am convins că nu venisem să le fur acel chip, ci doar să-i rog să mi-l arate...

★

Gh. Brinzan, director general al I.S.C.M.-Craiova (şantierul combinatului), fost coleg : Cel mai tînăr din an, dar de o precocitate extraordinară. Eu mi-am dat seama încă din anul I că Ilea era un predestinat al faptelor mari. El se construia pe sine, încă de pe atunci, cu o răbdare şi o ordine care mă entuziasmau. Eram mulţi mai în vîrstă decît el, mulţi aveam note mai mari decît el, dar, treptat, noi înşine ni l-am pus în frunte. A activat cu sîrguinţă pe linie U.T.C. şi obştească, aşa cum a făcut-o şi mai tîrziu pe linie de partid, ca membru în biroul Comitetului Regional P.C.R., Ilea s-a vrut un om complet şi a fost un om complet. Dacă meseria noastră ar fi artă aş spune că a fost un artist genial. La noi geniul nu e nativ, dar parcă Ilea şi-a descoperit o vocaţie interioară inegalabilă. Am acum aceeaşi funcţie pe care a avut-o el pînă în ziua morţii. De multe ori îmi dau seama că mi-e şi foarte uşor să fiu director şi foarte greu. Uşor pentru că aici Ilea a creat un stil şi dacă-l continui totul devine simplu. Greu pentru că fiecare încearcă să fie el însuşi, adică să facă altceva. Dar ca să faci altceva trebuie să fii ca Ilea. Şi asta este foarte greu...

Cristea Meşinschi, inginer şef adjunct, Şantierul nr. 2 (Extindere). L-a cunoscut în aprilie 1958, la Săvineşti. Ilea era aici de un an. Inginerul Meşinschi mărturiseşte oricui că e **creaţia lui Ilea.**

— Adică el m-a făcut să înţeleg că pot şi că trebuie să fiu inginer...

Cristea Meşinschi a venit pe şantier ca maistru principal. S-a dus la Ilea, care era şef de lot, şi i-a spus că ar vrea să lucreze cu el. Ilea l-a privit şi a rîs.

— Cam bătrîior, tovule. Noi sîntem toţi tineri.

Apoi a devenit serios.

— De mult m-am gîndit să avem printre noi şi un om mai în vîrstă. Să învăţăm unii de la alţii. Te iau.

A mers cu mine la cadre şi m-a angajat.

— Vezi cîmpia asta, şefule ? Trebuie s-o umplem cu construcţii şi maşini. Am nevoie de oameni care să pună suflet în ce fac...

Aşa ne adunam unul lîngă altul şi deveneam o mare familie în jurul lui. Anul 1959 a fost anul celei mai mari victorii a şantierului nostru. La o consfătuire restrînsă, Ilea a uimit lumea, luîndu-şi angajamentul să realizeze planul anual în 9 luni. Cred că n-a fost om de pe şantier care să nu fie întrebat cum vede el posibilitatea realizării acestui angajament. Zicea că toţi trebuie să fim convinşi că-l putem realiza. Atunci s-au propus cele mai îndrăzneţe metode de lucru. Ilea sărea de pe scaun şi-l îmbrăţişa pe cel care făcea propunerea. Şi de la aceste propuneri a început să imagineze. Mi-a spus într-o seară : Vezi, şefule. Cînd ai oameni care gîndesc, e foarte simplu să dezvolţi un plan mare.

S-a lucrat intens. Echipele se schimbau din 5 în 5 ore, ziua şi noaptea. Înainte de sfîrşitul lui septembrie planul anual era îndeplinit.

Ilea a fost numit director general al I.S.C.M.-Săvineşti.

— Viaţa lui Ilea era viaţa şantierului. Era între noi, oriunde : şi la muncă, şi la chef, şi în excursii. L-am întrebat odată : Şefule, dumneata n-ai viaţă particulară ? Mi-a răspuns : Ba am. Noaptea l-am văzut în şantier stînd de vorbă cu betoniştii...

Avea o grijă deosebită pentru muncitori : el a făcut constructori de renume din ţăranii Săvineştiului şi din împrejurimi. Fiecărui tehnician şi inginer îi dădea în sarcină un grup de muncitori : pentru calificare şi pentru continuarea studiilor la seral. La îndemnul lui, Cristea Meşinschi s-a înscris la fără frecvenţă, la Iaşi.

— Cum terminam un an primeam felicitări de la el, indiferent de unde era. Cînd a fost numit director general la Craiova, în 1961, la banchetul de despărţire mulţi aveau ochii plini de lacrimi. Şi-a luat la revedere de la toţi. Cum Săvineştii erau aproape gata, sute de oameni l-au urmat la Craiova.

Kovacs Carol, muncitor, şeful unei echipe de dulgheri. A lucrat de la început cu Ilea, la organizarea barăcilor. Ochii de acum faimosului dulgher se aprind pînă la marginea lacrimilor. Kovacs nu poate să creadă nici acum că Ilea a murit.

— Dînsul şi cu mine am fost primii oameni care am ajuns la Craiova. În urmă veneau ai mei, cu mobila şi celelalte. Am primit apartament imediat. În curînd mi-a venit şi echipa... Aproape în fiecare zi ne vizita. Îmi ştia pe nume toţi băieţii din echipă.

Cristea Meşinschi : Am venit la Craiova mai tîrziu, în 1963. Eram student în anul IV.

— Bătrîne, să iei conducerea şantierului de locuinţe.

Am refuzat. Mi se cerea predarea la cheie.

— Mai gîndeşte-te.

M-am gîndit trei zile. Mi-am învins teama.

— Primesc.

— Ştiam...

În timpul ăsta făcuse o operaţie, era bolnav. A plecat la Bucureşti. Era bolnav de nefrită. Noi am făcut greşeala să-l chemăm din concediu, în loc să-l lăsăm să se odihnească.

Iubea atît de mult viaţa. N-a crezut nici o clipă că va muri. Era de un optimism molipsitor. Fără muncă nu putea trăi. Dacă ar fi avut curajul (o singură dată n-a avut) să rămînă la Bucureşti să se trateze, se vindeca. A venit. Şi a lucrat într-un ritm infernal : zi şi noapte. Între orele 21 şi 24 avea audienţe.

A fost un om cum numai la un milion o dată se naşte unul. În viaţa mea, şi sînt la 50 de ani, n-am cunoscut unul la fel. Îmi zicea :

— Dacă faci un lucru care îţi place ţie, îmi place şi mie.

În drum spre Iaşi, unde mă duceam să-mi dau examenul de stat, l-am vizitat la Colţea.

— Bravo, bătrîne. O să mai lucrăm împreună. Poate o să-mi fii şi şef...

Din copilărie n-am mai plîns. Am plîns singur, într-un parc.

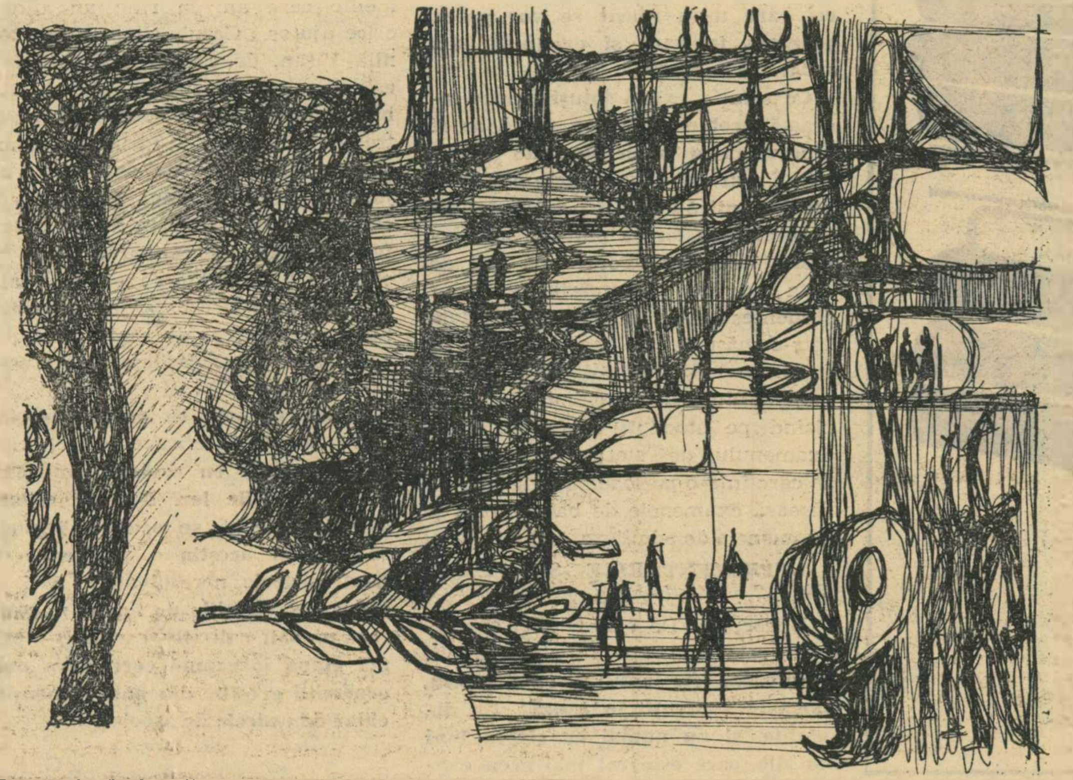
Am fost şi la înmormîntarea lui. Am plecat de aici 400. Au venit de la Săvineşti alte sute. Au venit din Sighişoara mii de oameni.

În autobuz, la întoarcere, am vorbit despre el. Ne aminteam întîmplări şi cuvinte. Şi atunci am înţeles că Ion Ilea continua să trăiască, în noi, scris definitiv în propriile noastre fiinţe...

★

Oamenii au ezitat dintr-un început dar i-am convins că nu venisem să le fur acel chip, ci doar să-i rog să mi-l arate... Şi văzînd acest chip l-am purtat din inima lor în inima mea, şi-l arăt acum zecilor de mii de studenţi, ca pildă vie şi adevărată a vieţii...

Dinu TUDOR

Desen de Radu VINCENZ

micro interviul săptămînii

cu prof. dr. docent PIUS BRÎNZEU

— Care este cea mai frumoasă amintire din anii studenţiei dv. ?

— Întrebarea îmi oferă prilejul unor întoarceri spre propriul meu trecut. Şi acestea sînt întotdeauna emoţionante. Care este cea mai frumoasă amintire ? Examenul de anatomie ? Prima mea operaţie ? Sau succesul acelei expoziţii de „Capete de Patroni", expoziţie de portrete în laviu a studentului în medicină care am fost ? Nici eu nu ştiu...

— Există un pericol al supralicitării tradiţiei în învăţămîntul superior ?

— Cînd este vorba de tradiţie, îmi amintiesc un vechi proverb care spune că tradiţia are barbă albă. Aceasta înseamnează experienţă, înţelepciune, dar şi oarecare inerţie, o rezistenţă chiar în faţa noului. În învăţămînt, tradiţia trebuie să fie asimilată cu seriozitatea, cu conştiinciozitatea în muncă şi, mai puţin, cu „libertatea academică", aşa cum era greşit înţeleasă altă dată. Cu alte cuvinte, ţinută academică şi nu „sfert academic". Supralicitarea în acest domeniu înseamnează menţinerea unor forme învechite de predare sau teoretizare acolo unde accentul trebuie pus pe activitatea practică. În schimb, educaţia etică rămîne de cea mai nobilă tradiţie.

— Fiind vorba de etică, cum vedeţi problema eticii profesionale şi a cultivării ei ?

— Apreciez faptul că în întrebarea pusă vă referiţi la etica profesională. Într-adevăr, normele de comportare profesională sînt aceleaşi pentru medic ca şi pentru inginer sau profesor. Cu toţii ne conducem după un cod moral unic, morala comunistă, valabil pentru toată lumea. Dar profesiunea medicală îşi are specificul ei. În faţa medicului se ridică probleme de etică cu care nu se întîlneşte inginerul sau profesorul. Acestea se referă la atitudinea faţă de bolnav, la conştiinţa datoriei şi, mai ales, la conştiinţa răspunderii morale. Specificul muncii medicale are o mare influenţă asupra fizionomiei morale, asupra trăsăturilor de caracter. Succesele obţinute în muncă, recunoştinţa bolnavului, aprecierile de care se bucură medicul în societate îl ridică moral, îl fac mai bun, mai înţelegător în faţa suferinţei.

Noi instruim şi, în acelaşi timp, educăm. Ştiinţa fără conştiinţă nu este decît ruina sufletului, spunea bătrînul Rabelais. Amîndouă aceste acţiuni merg paralel. Dar educaţia se face la patul bolnavului, iar mijlocul cel mai eficace este exemplul personal. Cuvintele învaţă, exemplele mobilizează...

— Sub acest aspect, consideraţi că noile generaţii de medici sînt mai armonios formate ?

— Sînt convins ! Desigur, există şi azi exemple negative, medici care nu îşi onorează profesiunea. Aceştia sînt însă foarte puţini şi media lor de vîrstă este mai mare. Majoritatea medicilor îşi fac cu prisosinţă datoria. Ei se arată demni de încrederea societăţii. Peste acest lucru se trece uneori cu prea multă uşurinţă, după părerea mea. Cîteva pete negre nu trebuie să stigmatizeze toată armata oamenilor în alb.

— Cum caracterizaţi momentul ştiinţific şi psihologic el epocii noastre ?

— Momentul ştiinţific este reprezentat astăzi prin pătrunderea tehnicii înalte în toate ramurile medicinii, iar momentul psihologic prin riscul de dezumanizare al medicinii. În spatele aparatelor rămîne numai boala, tinde să dispară bolnavul. Despre unele spitale din marile centre medicale s-a spus că sînt ţara oamenilor fără nume. Acesta este marele pericol împotriva căruia trebuie să luptăm.

Un microinterviu reprezintă însă un cadru prea îngust pentru a dezbate această problemă de dureroasă actualitate.

Georgeta RUŢĂ

APARAT ELECTRONIC PE POST DE PROFESOR

Se ştie că pentru a facilita desfăşurarea unei lucrări de laborator şi a evita deteriorarea utilajului, studenţii trebuie să cunoască mai întîi conţinutul lucrării ce urmează a fi efectuată. Verificarea cunoştinţelor se face de aceea înainte de începerea practică a lucrării. În condiţiile existente, aceasta înseamnă prea mult timp irosit (cca. 1/2 oră, verificînd doar **parţial, o parte** din grupa de studenţi).

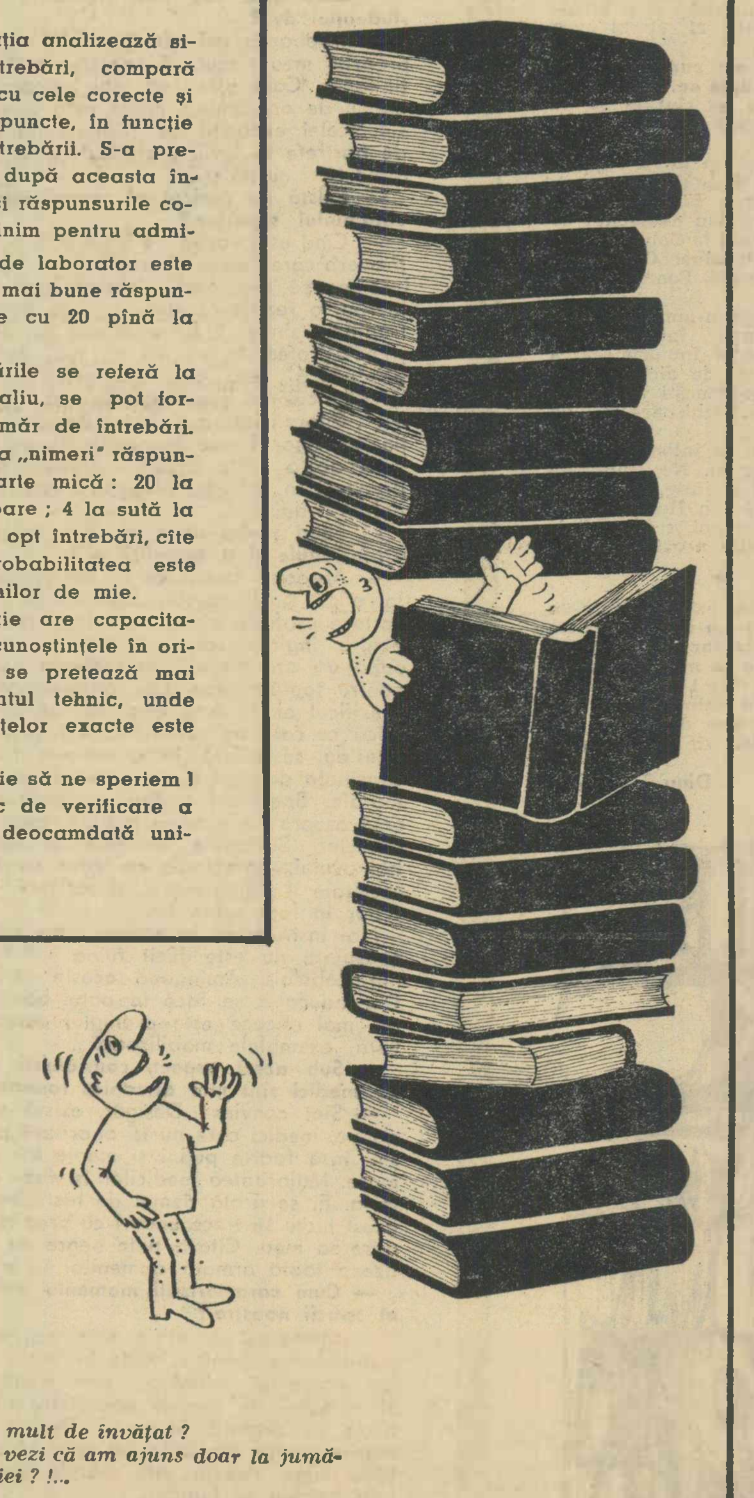
Datorită instalaţiei pentru verificarea programată a cunoştinţelor, concepută de Aurel Soceneanţu, şef de lucrări la catedra de Electronică şi automatică din Institutul politehnic Timişoara, de fiecare dată, toţi studenţii unei grupe vor fi verificaţi într-un timp record — 3 minute — pe baze ce necesită cunoaşterea integrală a temei.

Cum funcţionează? Studentul primeşte o listă cu opt întrebări şi pentru fiecare întrebare — cinci răspunsuri, dintre care unul singur corect. El primeşte de asemenea o plăcuţă cu contacte şi trebuie să stabilească la instalaţie contactul pentru cite unul din răspunsurile la cele 8 întrebări. Instalaţia analizează simultan cele 8 întrebări, compară răspunsurile date cu cele corecte şi atribuie 1, 2, 3, 4 puncte, în funcţie de dificultatea întrebării. S-a preconizat în plus ca după aceasta instalaţia să indice şi răspunsurile corecte. Punctajul minim pentru admiterea la lucrarea de laborator este de 12 puncte. Cele mai bune răspunsuri sînt apreciate cu 20 pînă la 32 de puncte.

Întrucît întrebările se referă la detaliu, se pot formula un mare număr de întrebări. Probabilitatea de a „nimeri" răspunsul exact este foarte mică: 20 la sută — la o întrebare; 4 la sută la două întrebări. La opt întrebări, cîte sînt prevăzute, probabilitatea este de ordinul fracţiunilor de mie.

Această instalaţie are capacitatea de a verifica cunoştinţele în orice domeniu, dar se pretează mai mult în învăţămîntul tehnic, unde frecvenţa cunoştinţelor exacte este mai mare.

Oricum, nu trebuie să ne speriem! Aparatul electronic de verificare a cunoştinţelor este deocamdată unicat!

SESIUNE

— Mai ai mult de învăţat?
— Tu nu vezi că am ajuns doar la jumătatea materiei?!...

Caricatură de Vasile CRAIŢA-MÎNDRA

TIMIŞOARA

COLOCVIU ÎN AJUNUL SESIUNII

Participă DOINA TOMESCU, anul III Medicină generală, MIHAI BÎCĂ, anul III Pediatrie, DORIN DEHELEANU, anul III Electrotehnică, MIRCEA GIURĂU, anul IV Chimie industrială.

Este ştiut că la Politehnică şi Medicină colocviile sînt întotdeauna dificile. Ca şi în cazul de faţă.

PROGRAMUL A FOST DEFINITIVAT. DAR CUM?

Instrucţiunile Ministerului Învăţămîntului prevăd: **„Primul examen va fi programat cel mai devreme la 1 iunie... Examenele restante în urma sesiunii din ianuarie-februarie vor fi programate la începutul sesiunii din iunie (începînd din prima zi de examene) fără obligativitatea asigurării unui interval între aceste examene".**

Respectînd aceste instrucţiuni în programarea examenelor, inevitabil, studenţii care dintr-un motiv sau altul n-au promovat toate examenele din iarnă vor fi supraaglomeraţi şi nevoiţi să răspundă unui plus de exigenţă comparativ cu colegii lor.

Probabil că nu numai la anul II Pediatrie şi nu numai la Timişoara, între 1—3 iunie au fost programate trei examene, creîndu-se astfel o situaţie cu totul anormală.

Cum în asemenea situaţie nu se află studenţii cei mai bine pregătiţi, cei mai mulţi îşi vor amîna unele examene, iar ultimele şanse de promovare, cele mai puţin sigure, vor fi disputate la toamnă.

Încercarea de a evita asemenea consecinţe făcută la Institutul politehnic prin „sesiunea" facultativă din aprilie a reuşit doar în parte. Mai întîi pentru că a tulburat pentru o bună perioadă desfăşurarea procesului de învăţămînt (se pare că mai ales pentru acest motiv ea nu va mai fi repetată). Apoi, pentru că nu a fost folosită de toţi studenţii interesaţi. Fără să mai adăugăm că a creat un precedent de care celelalte institute n-au beneficiat.

Nu ne îngrijorează faptul că această sesiune n-a fost oficială; dar ea a deschis o nouă portiţă reexaminărilor, faţă de care Ministerul Învăţămîntului şi-a propus în acest an, şi sperăm să realizeze, o creştere a exigenţei: studenţii care au reuşit în aprilie sînt consideraţi promovaţi la obiectul respectiv **dar cei care n-au reuşit se vor putea prezenta în vară şi eventual încă o dată la toamnă.**

Ce soluţie există totuşi pentru această problemă? Se pare că ar fi binevenită o presesiune de cîteva zile. Ca urmare, examenele obişnuite ale sesiunii nu vor fi periclitate, iar programarea lor va putea fi mai judicios întocmită. Pentru că nici de data aceasta propunerile grupelor studenţeşti n-au putut fi respectate într-o măsură convenabilă, mai ales în urma hotărîrii atît de tardive a ministerului de a schimba (defavorizînd pe studenţi) data susţinerii examenului de stat şi în condiţiile în care într-o perioadă scurtă se desfăşoară examenele de bacalaureat şi examenele de admitere.

NEPREZENTĂRILE SE PLANIFICĂ?

Uneori da. De exemplu la examenele cele mai dificile ale sesiunii. **Interesant este faptul că toată lumea, inclusiv studenţii în cauză, ştiu dinainte, şi nu numai cu cîteva luni de zile, care este cel mai greu examen al sesiunii.** Şi totuşi psihoza se perpetuează la fiecare serie şi la fiecare serie un mare număr de studenţi nu se prezintă sau „pică", şi nu se face nimic pentru a preîntîmpina „catastrofa". Poate că **în primul rînd nu se învaţă mai mult, cu perseverenţă crescută, pentru a învinge dificultatea obiectului.** Aşa se face că la Construcţii şi Mecanică în anii I şi II de regulă 1/3—1/4 din studenţi rămîn repetenţi, că la examenul de Fizică, de exemplu, se prezintă cam 1/3 din numărul studenţilor politehnicieni, că serii la rînd de studenţi au procente mari de nepromovaţi la Histologie (uneori promovează 1—2 dintr-o grupă întreagă) şi că examenul de Farmacologie, supranumit „examenul la cartea de telefon", creează nu mai puţine griji.

Tot astfel intră în apropiata sesiune cu amînări antecalculate studenţii anului IV Chimie industrială (notaţi că este una din facultăţile cu rezultate dintre cele mai bune) la examenele de „Organizarea şi planificarea economiei naţionale şi a întreprinderilor socialiste" şi de „Coroziune...".

Ce opinie există în acest sens? În esenţă aceea că oricare ar fi situaţia, promovarea trebuie să fie muncită.

DAR DUPĂ CE A DEZBĂTUT, A DISCUTAT, CE-A MAI FĂCUT ASOCIAŢIA STUDENŢILOR?

Întrebarea a reanimat desigur o „veche" dispută între studenţii cu sarcini de U.T.C. şi cei de A.S. Şi cum interlocutorii noştri fac parte fie din prima, fie din a doua categorie, se observă la cei dintîi o atitudine critică activă faţă de ceilalţi, cărora le impută la capitolul „profesional" mai ales neritmicitatea.

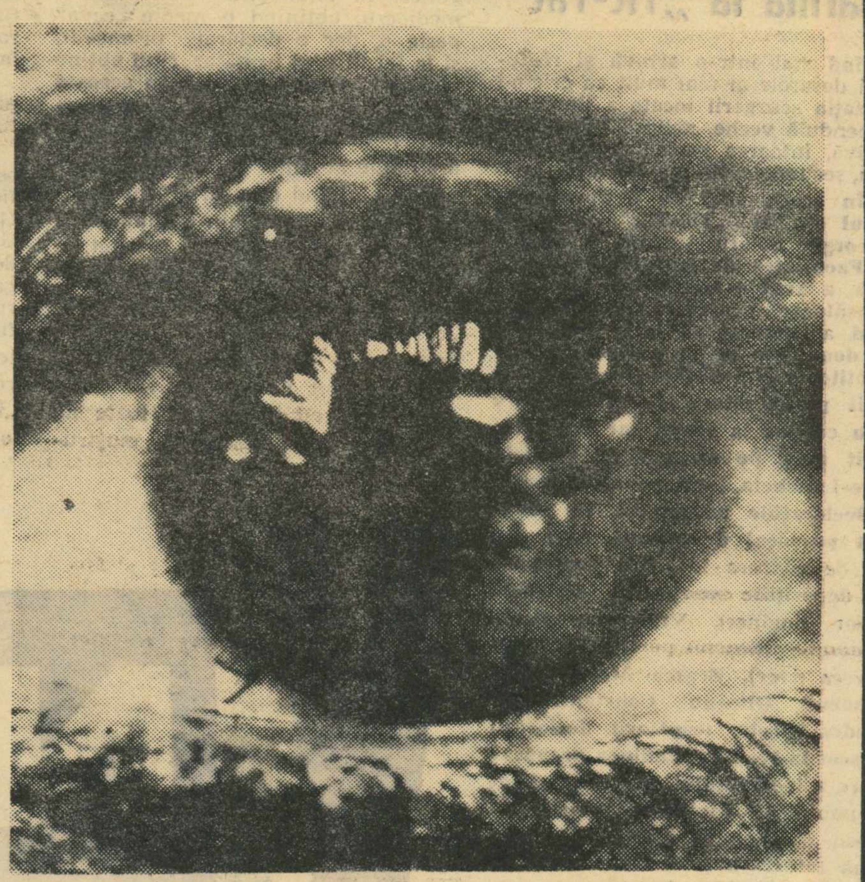
Există însă aspecte faţă de care unanimitatea de păreri este neştirbită. Uneori conducerile institutelor au prea multă înţelegere faţă de elemente care ani la rînd au sfidat orice ajutor. Cazul studentului Dănilă Vişan, de curînd exmatriculat, este elocvent. De fapt D. Vişan, „fotbalist şi studinte în medicină", ar fi trebuit să termine facultatea anul acesta. Repetînd consecutiv, nu ajunsese decît în anul III. Credem că nu e cazul să ne întrebăm ce au făcut colegii lui pentru a evita această situaţie, ci de ce reprezentanţii organizaţiei U.T.C. şi ai asociaţiei nu au cerut mai de mult scoaterea din colectivul studenţesc a unui asemenea element.

Există părerea că munca asociaţiilor poate fi eficace atunci cînd se desfăşoară cu oameni conştienţi de îndatoririle lor. Dar de ceilalţi cine trebuie să se ocupe? Trebuie să rămînă aceştia o problemă în mod aprioric nerezolvată? Aici ar putea organizaţiile de tineret să realizeze un salt calitativ, care într-o primă etapă înseamnă corectarea unei concepţii greşite, din păcate însuşită chiar de cadrele de asociaţie.

G. R.

L. S. D. 25

MEDICAMENT SAU HALUCINOGEN?

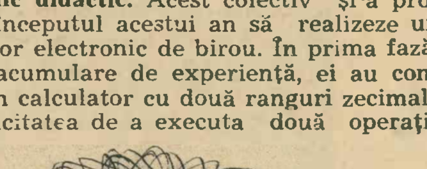

fișe pentru mai tîrziu

ÎNTR-O PERPETUĂ DINAMICĂ CEREBRALĂ

Unul dintre dezideratele învățămîntului superior actual este, produs al imperativelor societății noastre, materializarea creativității studenților în lucrări elocvente ale specialității. Faptul este în măsură să verifice aderențe și aptitudini pentru un domeniu sau altul care azi nu poate fi abordat decît într-un context de perpetuă dinamică cerebrală.

Sesiunea recentă a cercurilor științifice studențești din Institutul politehnic Timișoara a conferit premiul I studenților: BUDU SERGIU, COZLOVSCHI VALER, ȚEPENEAG DOINA și BEDROS DAN pentru proiectarea și construirea **calculatorului electronic didactic.** Acest colectiv și-a propus la începutul acestui an să realizeze un calculator electronic de birou. În prima fază, pentru acumulare de experiență, ei au construit un calculator cu două ranguri zecimale și capacitatea de a executa două operații

aritmetice, avînd astfel doar un caracter didactic.

Pe această bază, studentul Budu Sergiu a proiectat, ca lucrare de diplomă, un adevărat calculator de birou cu zece ranguri zecimale, putînd executa cele patru operații aritmetice. Calculatorul are și capacitatea de a efectua imediat calculele cu procente. Budu Sergiu a realizat și experimentat, de asemenea, circuitele de bază.

La calculatorul proiectat elementele constructive cu prototipurile realizate au dimensiuni foarte mici. Astfel, volumul calculatorului proiectat va fi de trei ori mai mic, iar capacitatea sa — de cinci ori mai mare față de a celui realizat la cercul științific.

În afara părților mecanice, acest calculator, construit în laboratorul catedrei, numai din materiale indigene, este în întregime creația studenților.

Calculatorul electronic de birou are utilitate didactică. În scurt timp va înlocui rigla de calcul inginerească.

Rețineți deci numele studenților realizatori. În viitor veți avea poate prilejul să le reîntîlniți într-un context în care antecedentele se împlinesc în semnificații.

G. R.

Totul a pornit de la o întîmplare: la 16 aprilie 1943, într-un laborator din Basel, chimistul Albert Hofmann a înghițit accidental o cantitate infimă dintr-un produs nou semi-sintetic pe care abia îl obținuse din cornul de secară. A simțit că se învîrtește lumea, că e stăpînit de forțe bizare. Descoperise de fapt efectele di-etil-amidei acidului lizergic, sau — cum l-a denumit — L.S.D. 25.

Din acest moment au început experiențele. Supravegheat de asistentul său, în mod voluntar își administra substanța miraculoasă. Reacțiile înregistrate erau de-a dreptul neașteptate: sufocări, gust metalic pe limbă — stări schizofrenice și o lume care se derula halucinant în fața lui — o lume de culori și viziuni exotice, senzația morții și a contemplării propriului trup. O primă concluzie la care a ajuns a fost că se poate provoca la oameni normali o nebunie temporară, prin substanțe chimice.

Cu 13 ani în urmă, L.S.D.-ul a început să se fabrice sub formă de pilule în laboratoarele Sandoz din Basel, să fie pus la dispoziția medicilor și psihiatrilor, să se caute cu înverșunare antidotul lui, în scopul remedierii eventuale a schizofreniei. S-au găsit și voluntari care să se lase expuși efectului L.S.D. Relatările lor, în urma drogării, depășeau literatura științifico-fantastică: timpul rămînea suspendat undeva dincolo de ei, spațiul se închidea și se deschidea enorm, obiectele își schimbau consistența, își pierdeau forma. Dispărea orice facultate de abstracție, gîndurile izolate nu se mai legau. Unii se recunoșteau în insecte imense, alții în gîze mărunte; unii își găseau identitatea în păsări și pești, alții trăiau toate fazele evoluției pînă la mamifer. Reacții diferite, ciudate, care mai de care, un amestec de stări rătăcite.

Un student din Harvard, după prima experiență suportată, scria logodnicei sale: „Mă-ntorc dintr-o călătorie în care am văzut lumea pentru prima dată. Cît era de frumoasă! Eram beat de extaz, aveam impresia că izbucnesc, că pierd sentimentul omniprezent de-a fi eu însumi, eu însumi separat de tot ce mă înconjoară, că alerg în voie în ritmul răscolitor al emoțiilor sentimentului de dragoste, de ură..."

Întrebuințarea L.S.D.-ului devenea o modă. Se vindea la New-York pe bucăți de zahăr, la San Francisco în cocteiluri; în 1959 Institutul de psihilatrie din Beverley Hills își aduna o clientelă de vedete dezaxate, dornice de a evada într-o lume onirică; se făceau pronosticuri asupra posibilităților L.S.D. ca armă de luptă și un general-maior american vedea deja trupe supuse, inapte de executarea oricărei manevre în urma tratării cu un gaz halucinogen. Scriitorul Aldous Huxley își descria trăirile mirifice în urma noului produs. Un poet sugera să se furnizeze doze de L.S.D. unor conducători de state în interesul păcii generale.

Și totuși, deasupra tuturor încercărilor, a pronosticurilor, a mitului creat în jurul acestui produs, savanți, cercetători au demonstrat că aplicarea terapeutică a unor astfel de substanțe ca L.S.D. constituie în primul rînd un cîmp experimental nou pentru psihiatri și psihologie, că utilitatea lui științifică poate deveni incontestabilă.

Statistici publicate în apus par a demonstra în bună parte eficacitatea terapeutică a L.S.D. în: tulburări psihopatice grave, în neuroze obsesive, perversiuni sexuale, alcoolism, unele migrene, colite ulceroase, reumatisme. În Canada, din cinci spitale care au adoptat tratamentul cu această substanță, un spital specializat în cura împotriva alcoolismului dă următoarele cifre, pe care le reproducem sub beneficiu de inventar: la 100 de bolnavi, 52 de vindecări, 29 de ameliorări vizibile, 19 cazuri staționare.

Firește că, *acei care au adus o contribuție importantă în acest domeniu au ajuns la concluzia că tratamentul cu acest produs, dacă nu este însoțit de o strictă supraveghere psihoterapeutică a pacientului și dacă doza — care are o importanță decisivă — nu este riguros stabilită după caz, rezultatele pot fi dintre cele mai dezastruoase.* Este vorba de un calcul atît de minuțios al dozajului încît bolnavul căruia i se administrează să rămînă deplin conștient în timpul tratamentului, să poată comunica permanent cu medicul (tratamentul poate avea o durată medie de aproximativ 6 luni sau un an).

Un grav pericol social îl prezintă acei care se droghează pur și simplu din curiozitate, din setea de senzațional, din dorința de a fugi de realitate, procurîndu-și L.S.D. prin contrabandă. În acest sens, laboratoarele au început să se îngrijoreze de traficul produsului lor, să se teamă de urmările difuzării sale și au hotărît ca L.S.D.-ul să fie livrat numai spitalelor de stat și grupurilor de medici controlate de sănătatea publică. Or, precauțiile lor s-au dovedit în unele situații ineficace, întrucît fabricarea acestuia e la îndemîna oricărui chimist competent. Un exemplu este edificator. Directorul Spitalului de neuropsihiatrie din Los Angeles relata unei reviste pariziene un fapt: „un student, veteran al abuzului de droguri și considerat de cei din jur drept dezechilibrat, își anunță un prieten că merge pe plajă să-și ia „acidul". Cîteva ceasuri mai tîrziu, corpul lui e aruncat de Pacific". I s-a năzărit ideea că poate merge pe valuri sau, pur și simplu, deosebirea dintre viață și moarte i s-a părut neglijabilă sub influența L.S.D. (? !) — se-ntreba contrariat directorul spitalului. Desigur că exemplele se pot multiplica. Nu-i mai puțin adevărat că L.S.D.-ul, luat în astfel de cazuri și în doze necontrolate, poate provoca nu numai complicații psihiatrice, dar și grave tulburări de ordin social în sensul neglijării familiei, al dezinteresului pentru studiu, al pierderii oricăror aspirații și acestea în special în cazul persoanelor deja puțin dezechilibrate. (personalitatea oricărui individ este hotărîtoare în acest sens).

E cert că răspîndirea necontrolată în marele public a unor descoperiri științifice valoroase pentru aflarea adevărului — în cazul nostru L.S.D. 25. — pot deveni o armă de autodistrugere a conștiinței, pot avea urmări catastrofale pe plan social și etic. Se impune deci, mai mult ca oricînd, vigilența oamenilor de știință, rigurozitatea controlului, veghea permanentă la progresul științific.

De remarcat că în jurul acestui nou produs lupta se duce pe două planuri: pentru folosirea lui în scopuri umanitare, pe de o parte, și pe de alta, împotriva acelora care îl folosesc pentru evadarea într-o lume halucinantă.

La ora actuală cercetările continuă și substanțele care suscită interesul cercetătorilor, al oamenilor de știință rămân acidul lizergic L.S.D. 25 și psilocibina, cu toate derivatele lor. *Cercetătorii își dau mîna pentru a demonstra că produsele chimice ne vor domina existența.* Și în această idee — deocamdată, rezolvarea chimică a tratamentului bolilor mintale — drogul atît de disputat ar putea deveni pentru psihanaliză, după cum mărturisea un scriitor american, „o adevărată forță atomică".

Consultant științific — prof. dr. Alfred TEITEL
Facultatea de medicină
Marta CUIBUȘ

Alarmă la „Tic-Tac"

Cînd stai într-o arhivă şi răsfoieşti dosarele ai mai mult ca oricînd senzaţia scurgerii încete a timpului. O pendulă veche, nelipsită din orice arhivă, întoarce mecanic, una după alta, secundele, tic-tac, tic-tac...

„In seara zilei de 6 aprilie, la barul de zi „Tic-Tac", acuzatul Gheorghe Şelaru, student în anul I la Facultatea de matematică-mecanică, a avut o comportare necorespunzătoare ; pentru că a fost refuzat cînd a încercat să intre în vorbă cu două fete de la o masă vecină, însoţite de doi bărbaţi, a înjurat şi lovit pe lucrătorii de miliţie care l-au condus la secţie, iar acolo l-a lovit grav pe ofiţerul de serviciu care-l ancheta, locotenentul Suteanu.

Declaraţiile acuzatului că ar fi fost provocat de ceilalţi, care au rîs de coafura lui, **sînt contrazise de depoziţiile martorilor Grigoriu Bujor (inginer), Vrînceanu Paul-Gheorghe (inginer), Ghiţăveschu Mircea (elev), Zegrea Marius-Dorel (student), Olteanu Constantin şi Cîndea Nicolae (ospătari), declaraţii ce scot la iveală atitudinea provocatoare a inculpatului,** care a proferat în public, cu voce tare, injurii, expresii obscene şi ameninţări. **Cele două fotografii la dosar, care-l înfăţişează pe Şelaru Gheorghe, se coroborează cu depoziţiile martorilor, făcînd convingerea instanţei că inculpatul nu numai prin cuvinte şi gesturi a dovedit lipsă de respect şi cuviinţă faţă de regulile de convieţuire socială, dar aceasta rezultă şi din aspectul său fizic, şi în special din modul în care a înţeles să-şi facă pieptănătura.**

TRIBUNALUL

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE POPORULUI HOTĂRĂŞTE :

CONDAMNĂ PE INCULPATUL ŞELARU GH. GHEORGHE LA 1 AN ÎNCHISOARE CORECŢIONALĂ ŞI 1 AN INTERDICŢIE CORECŢIONALĂ CU INTERZICEREA... ETC.". (Extras din sentinţa penală nr. 139 din 11 aprilie 1967 a Tribunalului raional Tudor Vladimirescu din Bucureşti. Sentinţa a rămas definitivă prin nerecurare).

A trecut mai mult de o lună de cînd Gheorghe Şelaru îşi ispăşeşte pedeapsa. Între timp, decanatul facultăţii şi rectoratul Universităţii bucureştene s-au decis să-l exmatriculeze (cîtă promptitudine !) şi au reuşit să îndeplinească toate formalităţile în numai două săptămîni (Gheorghe Şelaru a fost exmatriculat prin ordinul rectoratului cu nr. 485 din 26 aprilie 1967, urmare a adresei 563 din 8 aprilie 1967 a Facultăţii de matematică-mecanică)!!

Motivele exmatriculării : huliganism, beţie, atitudine necuviincioasă faţă de cadrele didactice.

Antecedente mai mult sau mai puţin morale

Născut în mai 1944, în comuna Mateeşti, raionul Horezu, regiunea Argeş, Şelaru termină liceul la Fălticeni. O primă remarcă : în ultimele trei clase de liceu media lui la rubrica „Purtare" n-a trecut niciodată peste 8.

În septembrie 1962 reuşeşte la concursul de admitere şi devine student al Institutului politehnic din Bucureşti în cadrul Facultăţii de energetică. În anul întîi e un student mediocru, obţinînd o medie „ceva" peste 6, dar e declarat promovat, şi la fel în anul următor cînd obţine aproape numai note de 5. În această perioadă Şelaru e un permanent „virus" al indisciplinei. La facultate are multe absenţe, dar scapă nesancţionat, obţinînd cu uşurinţă motivări medicale (!) La cămin e animatorul nr. 1 al „pokeriştilor". E isteţ, a învăţat să trişeze şi cîştigă bine cu jocul, aproape că se întreţine din „cărţi". Colegii trec cu nepăsare peste asta, organizaţia U.T.C. şi asociaţia sînt în expectativă, decanatul face cercetări. Dar toate au o limită şi după mai multe „muştruluiri" la decanat şi la comitetul U.T.C., la 12 ianuarie 1965 Şelaru este sancţionat printr-un ordin al rectoratului Institutului politehnic cu trimiterea în producţie pînă la 1 octombrie 1965.

VINOVAŢ

CEI CARE RIDICĂ DIN UMERI ŞI... PLEACĂ MAI DEPARTE

Cum s-a „reeducat" Gheorghe Şelaru prin muncă

Presat de ameninţarea exmatriculării (dacă nu se angaja la o întreprindere pînă la 31 ianuarie) Şelaru este încadrat la 1 februarie 1967 ca muncitor în serviciul „Puneri în funcţiune" al „Întreprinderii pentru raţionalizarea şi modernizarea instalaţiilor energetice" din Bucureşti.

Am în faţă două adrese ale întreprinderii către conducerea Institutului Politehnic.

Prima, datată 8 octombrie 1965, este o recomandare, un fel de certificat de bună purtare acordat lui Gheorghe Şelaru şi semnată de Gheorghe Bălan, directorul întreprinderii, de Bucur Petre, secretarul organizaţiei de bază P.C.R., de secretarul U.T.C., Arthur Marinescu, de şeful serviciului cadre şi de preşedintele sindicatului. Pe baza acestei recomandări din care rezultă că, citez: **„tovarăşul Şelaru Gheorghe a depus o activitate utilă în cadrul serviciului „Puneri în funcţiune", dovedind că e un element disciplinat şi cu mari posibilităţi de muncă."** Gheorghe Şelaru a fost reînmatriculat în anul III al Facultăţii de energetică la 1 octombrie 1965.

O a doua adresă, din 26 mai 1966, cere Institutului politehnic date despre fostul angajat Şelaru, care din nebăgare de seamă „uitase" să deconteze circa 300 de lei, bani pe care îi datorează şi azi întreprinderii în care s-a „reeducat" prin muncă timp de 8 luni de zile ! ! !

Punînd faţă-n faţă cele două hîrtii, e limpede că nu prima, recomandarea (acordată vizibil cu prea multă uşurinţă), ci nota contabilităţii caracterizează pe „elementul disciplinat" Şelaru. De altfel, discutînd cu secretarul U.T.C. al întreprinderii, cosemnatar al recomandării, am aflat că Şelaru a dus mai mult o muncă de teren, fiind multă vreme plecat prin ţară, aşa că nu l-a cunoscut prea bine. Atunci de ce ai semnat în dreptul cuvîntului disciplinat, tovarăşe Marinescu ? In orice post am fi, pretutindeni unde avem sarcina de a educa oameni, trebuie să ne luăm în serios acest rol pentru a creşte oameni demni de societatea noastră. Munca de educaţie nu trebuie subînţeleasă doar în sarcinile profesorilor.

în rîndul
ultimul b
sale, deve
servirea"

Deci ace
Totuşi, m
Şelaru s-a
uni script
din dosar
Politehnic
mustrare
ple cuvint
tivă a san
tile.

În sfîrşi
lui din ca
în adunar
sancţionar

...şi aşa la „ieşire"...

Gheorghe Şelaru în recidivă

Reprimit în Facultatea de energetică, Şelaru nu-şi dezminte trecutul, pornind iarăşi pe făgaşul bine cunoscut lui, al chiulurilor, al beţiilor prelungite cu banii cîştigaţi la „poker" de la colegi, între care îşi făcuse cîţiva „prieteni" de jecmăneală a celorlalţi. După relatările secretarului Facultăţii de energetică, Şelaru a făcut o mulţime de victime

Eficaci... unei e...

La 19 mar
este exmatri
tehnic pentr
lată a cursu
motivate), d
ianuarie 196
toate cele
Din referat
exmatricular
rînduri cond

„**Constituie** infracţiunea de huliganism **şi se pedepseşte cu închisoare corecţională de la 6 luni la 5 ani** săvîrşirea de acte sau gesturi ori proferarea de expresii sau orice alte manifestări care exprimă lipsa de cuviinţă sau de respect faţă de regulile de convieţuire socială". **(Codul penal).**

luîndu-le şi
indemînării
lă, la „auto-
aşi.
ra cunoscută.
împotriva lui
ietele sancţi-
ite pe hîrtiile
în arhiva
e, mustrare,
tisment. Sim-
bicia nega-
făcut inu-

U.T.C. a anu-
l-a discutat
care a votat
de blam !

nizaţia U.T.C. şi A.S. au dus muncă pentru a-l determina pe Gheorghe Şelaru să ducă o activitate satisfăcătoare, să nu absenteze de la cursuri, dar la toate aceste intervenţii a rămas nepăsător, continuînd să lipsească de la cursuri, să nu fie ataşat colectivului din care face parte, constituind un exemplu negativ. Nici trimiterea în producţie nu l-a determinat să-şi schimbe felul de a gîndi şi de a se comporta.“ Am reţinut din acest referat în primul rînd că „s-a muncit“ pentru îndreptarea morală a lui Şelaru. Cum s-a muncit, e altă poveste. Pentru că nu e prima oară cînd se vădeşte modul greşit în care se munceşte

Asa arăta Şelaru la intrarea în facultate...

cu **„studenţii-problemă“**, pentru că nu e prima oară cînd cadrele didactice universitare nu-şi îndeplinesc cum trebuie atribuţiile educative şi pedagogice. Bineînţeles, Şelaru a fost chemat la decanat unde a fost „săpunit“, a fost chemat la sediul U.T.C. unde a fost „săpunit“, a fost chemat la Consiliul A.S unde a fost „săpunit“, după care s-a clătit în apa tulbure a indiferenţei şi în tulburelul vreunei cîrciumi... **Fără îndoială, el e principalul vinovat pentru actele sale de indisciplină, dar o vină însemnată o poartă şi colectivul din care a făcut parte, precum şi acei care au obligaţia legală de a duce muncă educativă cu studenţii, acei care primesc un salariu pentru această activitate educativă, acei care erau obligaţi să găsească şi să valorifice valenţele pozitive, creatoare ale personalităţii lui Şelaru, anihilîndu-i astfel tendinţele negativiste.**

Izgonit din Facultatea de energetică a Institutului politehnic, Şelaru îşi găseşte adăpost la Universitate, unde în octombrie 1966 reuşeşte cu uşurinţă la examenul de admitere în Facultatea de matematică-mecanică (adevărul e că Şelaru era inteligent şi atunci cînd voia putea să muncească). Iată o altă problemă care va trebui să stea în atenţia Ministerului Învăţămîntului. **Sînt destul de numeroase cazurile studenţilor exmatriculaţi care dau examene de admitere în alte institute, reuşind mai uşor pe baza experienţei „de student“ şi aducînd în mediul „bobocilor“ păcatele pentru care li s-a retras calitatea de student.** Poate ar fi bine ca exmatricularea să opereze definitiv sau măcar să fie menţionată expres pe unul din actele necesare la înscrierea studentului, urmînd ca la prima abatere acesta să fie exmatriculat din nou, definitiv. **Ar fi o măsură salutară care ar** curăţa rîndurile studenţimii noastre de puţinele elemente înrăite, chiar antisociale, care folosesc dreptul la învăţătură acordat de constituţie pentru a-şi tîrî din an în an, din facultate-n facultate experienţa vicioasă. E cazul lui Şelaru, e cazul prietenului său Liciu Eugen, exmatriculat din Institutul politehnic, în aceeaşi perioadă cu Şelaru, înscris apoi în anul I la I.P.G.G., de unde după o comportare similară a fost exmatriculat în luna ianuarie a acestui an; e cazul noului să „prieten“ Zegrea Marius-Dorel, fost student al Facultăţii de matematică-mecanică, de unde a fost recent exmatriculat.

culări

rghe Şelaru
tutul poli-
a neregu-
absenţe ne-
iunea din
ştacheta la
programate.
ui pentru
„în repetate
ltăţii, orga-

Şelaru, Zegrea et. comp.

Ajuns în anul I la Facultatea de matematică, Şelaru şi-a găsit repede acoliţi, prieteni de băutură şi de „foiţe“. Unul dintre ei a fost Zegrea Marius-Dorel, care împreună cu Şelaru a bătut zi de zi bulevardul, a tocit tejghelele barurilor şi a jefuit la cărţi jumătate din „populaţia studenţească a căminului Carpaţi“ (expresia nu ne aparţine !). Deşi a venit de cîteva ori beat la ore, provocînd scandal, organizaţia U.T.C. nu l-a pus în discuţie (mai ales că Şelaru, pentru a nu avea bătaie de cap, s-a sustras evidenţei U.T.C. declarînd la înscrierea în facultate că nu e utecist), asociaţia asişderea. Au urmat clasicele „săpuneli“ la decanat, sancţiunile şi exmatricularea, venită tardiv, foarte tardiv, după ce Şelaru pătase prin faptele sale demnitatea de student. Locţiitorul secretarului U.T.C. al facultăţii, asist. Bejan Iulian, îmi confirmă că Şelaru nu a fost discutat în adunarea studenţilor, nefiind U.T.C.-ist (pentru că între timp a fost întradevăr exclus din U.T.C.). **După toate probabilităţile, el mai este încă şi astăzi, contrar oricăror prevederi statutare, membru al asociaţiei studenţilor** ! „Nici Zegrea n-a fost discutat pe linie de U.T.C., căci **„în afară de absenţe şi situaţia slabă la învăţătură, alte abateri pe linie de organizaţie n-a avut“** — îmi spune tovarăşul Săraru, preşedintele asociaţiei studenţilor din Facultatea de matematică. Oare ce abateri mai aşteptaţi, tovarăşe Săraru ? Aşa s-a aşteptat şi cu Şelaru, aşa s-a aşteptat şi cu Liciu. Pornind de la nişte **„biete absenţe“** nemotivate, de la un **„biet joc de cărţi“** în cămin, lor li s-a permis să-şi manifeste înclinaţiile spre excrocherie şi huliganism, care s-au accentuat şi au evoluat în mod firesc, dalectic, spre infracţiune !

Părinţii educatori, fiul needucabil

Puţini dintre cei care mi-au vorbit despre Gheorghe Şelaru ştiau că părinţii lui sînt educatori. Poate şi el a uitat asta. Te întrebi, în mod firesc, cum a fost posibil ca nişte oameni care educă zi de zi pe alţii să nu dea o educaţie corespunzătoare propriului lor fiu ? Tovarăşul Gheorghe Şelaru, defectolog coordonator la Grădiniţa specială de surzi din Fălticeni este, ca şi soţia sa, Lucreţia, apreciat pentru munca sa rodnică, pentru eficacitatea activităţii sale educative. Au avut trei copii dintre care Gheorghe s-a dovedit a fi cel mai isteţ, dar şi cel mai neascultător. În liceu a învăţat foarte bine, pe diploma de maturitate e trecută media 9,14. Dar ajuns la facultate, în Bucureşti, scăpat de sub directa supraveghere a părinţilor care îi mai temperau „zburdălniciile“, tînărul de 18 ani n-a mai găsit pe cineva care să-l îndrume, să scoată din el ce era bun, frumos, omenesc. A găsit în schimb cîteva lichele „îmbătrînite“ în facultate, care au apăsat acceleratorul pe pedalele lui slabe, pe dorinţa de a avea bani, de a se lăuda faţă de colegi cu nopţile pierdute prin restaurante, de a epata printr-o îmbrăcăminte stridentă, printr-o frizură excentrică. **Un singur an a fost de ajuns ca fiul unor educatori să devină un element greu educabil, iar trei ani mai tîrziu un element înrăit, un maniac al jocurilor de cărţi şi al beţiei, un cinic.**

Vinovaţii în cazul Şelaru

Fără îndoială, Gheorghe Şelaru este principalul vinovat pentru aniversarea celui de al 24-lea an de viaţă al său în închisoare ! E principalul vinovat că şi-a irosit cei mai frumoşi ani ai tinereţii în peisajul sordid al nepăsării şi trîndăviei. E principalul vinovat pentru că a înşelat aşteptările tuturor celor care vedeau în inteligenţa şi capacitatea lui de muncă promisiuni pentru realizările de mai tîrziu. Dar pot să înşir în rîndurile următoare o listă întreagă de oameni, dintre care fiecare poartă pe umeri o parte din povara faptelor huliganice comise de Şelaru. Oameni care, atunci cînd nu trebuia, au iertat, care atunci cînd nu era cazul, au zîmbit cu îngăduinţă, care atunci cînd trebuiau să vorbească au tăcut, care au semnat cu neglijenţă, cu nepăsare, nişte hîrtii „fără importanţă“, care au ridicat din umeri şi... au plecat mai departe.

Da, fiecare dintre aceşti oameni în parte nu poate fi adus în faţa instanţei şi nu poate fi acuzat de aproape nimic. De ce pot oare fi acuzaţi îndrumătorii de an, cadrele didactice, care l-au avut ca student pe Şelaru timp de 3 ani la Facultatea de energetică ? Desigur, şi-au făcut aşa cum s-au priceput, datoria. Adică au stat de vorbă cu „omul“, i-au motivat absenţele, l-au mustrat „părinteşte“ cînd a greşit. Sînt oare vinovaţi medicii Gheorghe Nicolescu şi Ulpian Borcescu de la Spitalul studenţesc pentru că i-au acordat scutiri medicale pentru frecvenţă ? După cîte spun aceste scutiri, Şelaru ar fi fost un tip tare bolnăvicios, deşi nu ştiu cum se face că suferea perseverent de aceeaşi... maladie : **entorsă la genunchiul drept,** după cum arată repetatele motivări pentru cele 5—6 zile de concediu acordate de repetate ori studentului Şelaru în noiembrie-decembrie 1965. În fond, oamenii nu şi-au făcut decît datoria, după cum şi-au făcut-o şi cei 5 semnatari ai recomandării date de întreprinderea unde timp de 8 luni Şelaru s-ar fi „reeducat“ prin muncă.

Prea vinovaţi nu sînt nici părinţii lui Şelaru ; ce puteau să-i facă tocmai de la Fălticeni, mai mult decît să se intereseze de situaţia lui profesională ?

După cum vinovat nu e nici Oprică Liciu, lăcătuş mecanic în Turnu Severin, tatăl lui Eugen Liciu — bunul prieten al lui Şelaru, exmatriculat din două facultăţi. În fond, omul şi-a crescut copilul „în frica lui Dumnezeu“, acesta e acum major, de ce-ar mai răspunde tatăl pentru faptele lui ?

Da, e adevărat, fiecare dintre cei citaţi mai sus nu sînt, nu au cum să fie socotiţi răspunzători de evoluţia antisocială a lui Gheorghe Şelaru. Dar fiecare dintre ei, lăsînd deschisă din slăbiciune, din neglijenţă, din uşurinţă o portiţă pentru o manifestare care în sine, la început, nu era infracţională, a luat parte indirect, a favorizat de departe, în timp, comiterea unei infracţiuni, a contribuit la crearea unui climat moral care i-a dus pe Şelaru şi toţi ceilalţi pe banca acuzaţilor. E de neînţeles de ce un caz de asemenea gravitate nu a fost pus încă în discuţia studenţilor din Facultatea de matematică, a colocatarilor din căminul „Carpaţi“, chiar a foştilor colegi de la Politehnică ! E de neînţeles că trecem cu nepăsare sau manifestăm o simplă curiozitate faţă de asemenea oameni care nici pe departe NU POT FI CONSIDERAŢI „PIERDUŢI“, pe care eforturile educative ale societăţii îi pot reda... societăţii, îi pot readuce în rîndul oamenilor !

Ovidiu PAUN

estudiantina

ZBORUL ŞI STATORNICIA CLIPELOR

Sub acest titlu, inginerii Ligia Fote şi Mircea Mureşan ne-au trimis o avîntată scrisoare despre agapa de 10 ani pe care au sărbătorit-o de curînd. Desprindem din scrisoarea lor : „Am venit cu emoţie şi bucurie, cu timiditate, dar şi cu mîndrie, în fosta sală AP 7 a „Institutului de mine“ — astăzi clădirea găzduieşte muzeele Conservatorului „Ciprian Porumbescu“ — unde acum zece ani am învăţat multe, am pus temelia activităţii noastre de astăzi (...) Înalta pregătire ştiinţifică şi didactică a foştilor noştri profesori, cursurile atractive şi clare ţinute în faţa noastră, severitatea dar şi înţelegerea arătate au contribuit în mare măsură la acumularea cunoştinţelor profesionale pe care le ridică domeniul nostru de activitate.“

S-au strîns deci ca să reînvie, pentru cîteva ceasuri, frumoşii ani ai studenţiei oameni care poartă acum pe umerii lor sarcini de înaltă răspundere, îngrijesc de armonia familiilor lor, îşi cresc frumos copiii.

E o tradiţie a şcolilor şi universităţilor noastre ca, periodic, să-i cheme pe cei cărora le-a făcut educaţia şi le-a îndrumat paşii în cercetare la un neoficial bilanţ al realizărilor şi împlinirilor. Timidul de pe băncile şcolii a ajuns — cine ar fi pronosticat ? — pilot, taciturnul de pe băncile amfiteatrelor a devenit poet, „matematicianul“ clasei a ajuns... matematician.

Această reîntoarcere şi „raportare“ a activităţii înseamnă, bineînţeles, şi un gest adînc de recunoştinţă către şcoală, către Alma Mater şi către dascălii care au semănat idei şi pilde exemplare.

Aceste agape răsfrîng, de asemenea, şi grija în continuare, pe care şcolile şi universităţile o au şi trebuie s-o aibă faţă de absolvenţii promovaţi în cîmpul muncii sociale.

Acum, cînd mai sînt puţine zile, şi o nouă promoţie îşi va lua „zborul“ spre a-şi concretiza înţelepciunea şi măiestria pe vastele şantiere ale ţării, Alma Mater va trebui să-i îndrume în aşa fel ca la întîlnirea pe care le-o dă peste zece ani ei să se prezinte încununaţi de succese.

G. S.

Studenții din Budapesta într-un moment al spectacolului prezentat la Wroclaw

CU ANDREI ŞERBAN S-AR FI PUTUT CONSTRUI ŞI... TURNUL BABEL

Cele 8 zile petrecute în Wroclaw, orașul de pe Odra în care s-au întîlnit aleșii teatrelor studențești, ne-au oferit prilejul să vedem multe și uneori bune spectacole, adică tot atîtea căutări, experiențe, îndrăzneli.

Încercarea de a sparge tiparele, de a găsi modalități de expresie inedite sau măcar nuanțe, care să conțină parafa noului, îndrăzneala (chiar și cu ochii închiși) de-a iniția investigații în transfigurări surprinzătoare, uneori șocante, risipa de efort gestic și imaginativ, căutat acolo unde nu vibrează nimic, sau găsind neașteptat, o strună cu sunete neauzite încă, vreun ritm adormit — un crîmpei de voce unic.

„Dacă va fi război", text limpede care nu permite variații pe temă, a stîrnit interesul și adeziunea festivaliștilor. Studenții suedezi au fost concurenții nr. 1 ai românilor la Zagreb, împărțind pînă la urmă pe din două toate premiile. Spectacolul este jucat simplu, în mare tensiune, de trei actori excelenți. Legătura cu sala se face în modul cel mai firesc cu putință, sala devine o prelungire a scenei, iar publicul — partener. De reacția publicului depinde finalul. Cei trei parteneri sînt : un sergent, un soldat (grănicer) și o mamă cu un copil. Mama cu copilul vrea să iasă din zona infectată. Sergentul este de neînduplecat, soldatul conciliant, înțelegător. Murind soldatul, femeia rămîne fără apărare ; cere ocrotirea publicului ; dacă publicul o apără de sergent, atunci sergentul se sinucide și războiul se sfîrșește ; dacă publicul n-o apără se întîmplă celălalt final : femeia este împușcată de sergent și războiul continuă. Cu toate că se atrage atenția sălii că totul e teatru, pușca e de lemn, copilul e o păpușă, iar ei joacă, tensiunea martorilor din sală nu scade cu nimic ; din contra, spectatorii sînt prinși în joc, trăind alături de personaje. Această performanță de captare, de hipnotizare a publicului poate este cea mai de preț calitate a spectacolului.

Un teatru bun, angajat, a însemnat și „Visul unei emigrante". Studenții din Lausanne au reușit datorită în primul rînd unui machiaj complex (obraji aplicați, fond de ten cenușiu), care făceau din ei o lume de coșmar figuri bizare, grotești, costumați în zdrențe. Totul în scenă era cenușiu închis — negrul murdar sugerînd perfect mizeria. Aici îmbinarea cu filmul n-a supărat (ca în spectacolul Utrecht-ului), din contra, a dat forță de document întîmplărilor din scenă.

Prin contrast, în spectacolul Utrecht-ului, ostentația, lipsa de măsură și amatorismul pretențios, jocul nenuanțat de simboluri, lipsa de sugestie, inabilitatea cu care regizorul a introdus obositor între scene secvente explicative, țipetele fără vibrație și mișcările crispate, au depărtat spectatorul de ideea dramei descrise.

În „Gargantua", dramatizare după Rabelais, studenții din Parma, utilizînd teatrul de umbre, găsind ritmul în multe scene, bine compuse în grupuri plastice, care sugerau mișcări ample, furtuni, bătălii, au creat un spectacol masiv. Decor sumar, sugerat prin cîteva cartoane portative care se înclinau și se organizau în redute pe scenă și totul încălzit de rîvna studenților îmbătrîniți în ale teatrului.

„Richard al III-lea", după Shakespeare, spectacol al Teatrului „38" din Cracovia, a reținut doar șirul de crime prin care Richard pune mîna pe tron. Redus ca personaje, și acestea simplificate, apare în scenă doar simbolul lor negru. În scenă sînt patru năsălii, plasele unor paturi de spital, pe una din ele zace regele mort, învelit în giulgiu. Actorii poartă măști tragice. Fundalul și perdelele negre, zdrențuite, creează o atmosferă grea, o junglă a morții de unde s-au exclus legăturile firești ; oamenii stau în grotă, intră și ies din grotă, fac crime și se retrag în grotă, sînt mumificați în grotă. Totul e convulsiv și violent, cu miros de plasmă. Actorii repauzează în scenă, dincolo de fundalul zdrențuit în formă de grotă. După ce cadavrul dispare, Richard va călca pe morminte în toate momentele cheie. De reținut lupta de la final, în care Richard așa cum se știe este învins, în care apare încrîncenat în lupta corp la corp cu „reci stropi de spaimă pe-a! cărnii tremur".

Dintre spectacolele studenților întîlniți la Wroclaw, aplauzele spectatorilor s-au făcut auzite mai puternic la două din cele prezentate — al suedezilor și al grupului din Parma. Spectacolul nostru însă s-a bucurat de cel mai zgomotos entuziasm, actorii au fost obligați să se încline în fața succesului minute în șir. Delegația noastră a văzut teatrul-laborator al lui Grotowski (a fost o performanță pentru că s-au distribuit numai cîte trei bilete de delegație), teatrul de pantomimă al lui Tomașevski cu actori sau balerini-culturiști, trupe cu succes remarcabil peste hotare, teatrul Rozmaitosce etc. Cu toată această prezență activă permanentă eram cufundați în masa festivaliștilor. Dar din a șasea zi am fost ...vedete. Florian Pitiș și Cornelia Hîncu, Ileana Dunăreanu și Cristina Stamate, Dan Nuțu, Victor Strengaru și Nicolae Woltz, Anca Ovanez și Victor Manea, toți erau căutați, interogați, fotografiați. Spectacolul — așa cum au declarat presa și personalități participante — a fost deosebit ! **JACQUES SARTHOU, director al Teatrului „De l'Ile de France" din Paris, regizor al teatrului „Firmin Gemier" din Antony :** „Spectacolul românesc a fost unul din cele mai interesante și mai reușite din festival. Mi s-a părut — în măsura în care am înțeles textul vorbit într-o limbă necunoscută pentru mine — că el a adus un răspuns și o soluție căutărilor actuale ale teatrului tînăr.

Regizorul Andrei Șerban a lucrat cu un instinct teatral foarte sigur, cu o tehnică stăpînită : **GEORGES SCHLOCHER — Elveția, critic, cronicar al revistei „Theater Heute" :** „Mă simt obligat să aduc foarte multe elogii echipei române. Entuziasmul stîrnit de spectacol se justifică în multe feluri. De exemplu, jocul panourilor care formează decorul viu, dinamic, al acțiunii, constituie o rezolvare regizorală nouă, interesantă, îndrăzneață.

BOGUSLAW LUDWINLEC — director adjunct al Festivalului din Wroclaw, director al Teatrului studențesc „Calambur" : „Ceea ce m-a impresionat în primul rînd în spectacolul românesc a fost calitatea regiei. Mi se pare chiar — nu pot face afirmații prea sigure în această privință întrucît e vorba de un text într-o limbă pe care n-o înțeleg — că punerea în scenă a acoperit anumite slăbiciuni ale partiturii dramatice".

EDGAR BUSTAMENTE — regizor și critic, cronicar al revistei „Primer Acta" din Madrid : „Mă opresc la un singur exemplu : jocul elementelor mobile de decor în spațiul scenei, continua transformare a spațiului teatral în timpul spectacolului, dramaturgia locurilor elastice de joc constituie o realizare nouă, valoroasă, o modalitate experimentală reușită de tratare a spațiului scenic în conformitate cu cerințele teatrului modern".

Cu Andrei Șerban s-ar fi putut construi și turnul Babel — spunea unul dintre festivaliștii anonimi. Ceea ce e de semnalat — fără posibilitatea dubiului — în șirul de succese al înzestratului nostru regizor este în primul rînd forța comunicării, datorată unei înțelepte gîndiri scenice, gîndire care — pricepînd neajunsul unei limbi necunoscute publicului, — folosește gestul, gestul-cuvînt, gestul-idee, gestul-concepție. E un teatru în care cuvintele au funcția secundă de a traduce gestul, de a-l explica, de a-l întări, printr-un esperanto al mișcării scenice și al ritmului interior al gîndirii. Oameni culți, pătimași, înfometați de informație, bîntuiți de energia unei tinereți conștiente de sine însăși, tinerii actori români și-au reînnoit cu acest prilej panoul de succese.

Mai mult decît un succes, trupa lui Andrei Șerban a cîștigat aici, la Wroclaw, în omogenitate, dîndu-ne în continuare speranța că, izvorît dintr-o nobilă rădăcină, teatrul românesc de azi și de mîine va fi mereu printre aleși.

Coman ȘOVA

NANCY 1967 :

DIONISIACELE DE PRIMĂVARĂ

A cincea ediție a „dionisiacelor de primăvară" sau a „olimpiadelor de teatru" de la Nancy s-a terminat într-o atmosferă de încordată tensiune — ca mărturie concomitentă a vivacității acestui festival și totodată a pericolului ce-l amenință !

Chiar fără a vorbi de comportarea agresivă a trupei Republicii Federale a Germaniei (Hamburg) — care a părăsit estrada în pas de comandă, după ce a rupt în mod demonstrativ distincția „Le cheffon de papier" — s-a manifestat aici un climat de competiție care nu cadra, oricum, cu o confruntare „olimpică".

Sarcina acestui teatru tînăr constă mai curînd în a impulsiona un număr cît mai mare de studenți — actori și spectatori — pentru experimentarea diferitelor formule ale limbajului scenic așa cum sînt ele elaborate astăzi de creatori, poeți, dramaturgi, teoreticieni, cineaști, arhitecți... Și mai ales de a permite tinerilor de pretutindeni să se exprime, să spună — prin intermediul teatrului — ceea ce sînt și ceea ce gîndesc despre societate, despre timpul în care trăiesc, ceea ce vor, ceea ce acceptă, ceea ce combat.

În actuala ediție formațiile participante au dezvăluit pe scenă — mai mult decît oricînd — conștient ori nu, realități vizibile ori ascunse. Cîteva trupe — Birmingham, Lausanne, Veneția — au folosit tema dată pentru a-și exprima opinia asupra războiului din Vietnam. Trupa din Leningrad a prezentat un spectacol de cîntece, de muzic-hall folcloric — destul de convențional și de plat. Au urmat apoi S.U.A. (Adelphi) cu o montare pretențioasă și de prost gust (debitînd în manieră infantilă învățămintele caricaturale ale Teatrului Living) ori trupa Canadei (Otawa) exprimînd un conformism retrograd pe o parabolă a lui Arrabal... Acestora America de Sud le-a dat o lecție de cultură, de generozitate, de inteligență și de dragoste de teatru prin reprezentațiile celor două trupe columbiene.

La Nancy au fost văzute, fără a stîrni surpriză, trupele din Bratislava — cu un exercițiu strălucitor, Varșovia — jucînd cu umor suprarealist „o piesă care se mișcă, se transformă și avortează în nimic". De asemenea n-a surprins pe nimeni trupa Indiei, reînviind cu mare frumusețe formală teatru-i tradițional, după cum n-a surprins, dar în cu totul alt sens, evoluția trupei din Singapore — mărturisind intoxicația provocată de cinematograful american de cea mai slabă calitate. În schimb, a fost revelator să-i privești pe spanioli exprimîndu-se curajos, într-un limbaj scenic remarcabil, direct și eficace, împotriva închistării pe care o impune conștiințelor regimul pe care îl cunoaștem ; sau libanezii, nigerienii dezbătînd problemele care-i frămîntă.

Desigur, remarcabilă a fost și voința de a spune ceva a formației din Helsinki — pe care juriul a crezut că trebuie să o onoreze cu „Marele premiu" pentru o comedie muzicală în stil brechtian asupra speculației imobiliare (? !). Dar adevărata strălucire a confirmat-o calitatea spectacolului englez, „Bătălia de la Azincourt" — montaj de scene extrase din „Henry V" de Shakespeare.

Niciodată, poate, nu l-am simțit pe Shakespeare atît de aproape de noi ! Opt băieți în „blue jeans" și cu păr lung, ocupînd spațiul ca și cînd ar fi fost douăzeci și cinci, au readus istoria și războiul la ceea ce este și ceea ce vede bătrînul Will în acestea : un joc absurd și tragic, un joc de copii, de sărmani copii cruzi, demni de milă și păgîni ; pe scurt, omul, condiția tragică a omului în război.

Într-adevăr, un mare moment de teatru. Și după toate acestea nu mai ai deloc poftă să vorbești...

(după un articol de Gilles Sandier, apărut în revista „Arts Loisirs").

Nancy '67 : un excepțional spectacol studențesc englez — „Henry V" de W. Shakespeare

● Ceea ce era de așteptat s-a întîmplat și se va mai întîmpla. Iată că în competiția *Dialogului* regiunea Suceava nu mai poate fi detronată. Nu pentru că juriul regiunii respective n-ar fi darnic cu punctajul, ci pentru că juriile celorlalte regiuni care o secondează... Acum totul e previzibil : ordinea de intrare în concurs e, și va fi, și cea a clasamentului. O fatalitate sau o lipsă de rigoare a regulamentului ?

Ne bucurăm însă că și de data aceasta (dialogul dintre Banat—Iași) studenții au avut un cuvînt greu de spus. Pe de altă parte, am văzut două tinere speranțe autentice în cele două violoniste, deocamdată încă eleve.

● În ultima vreme editurile au acordat o atenție sporită editării cărților de memorii și a scrisorilor

PUNCT CONTRA PUNCT

unor mari oameni de [illegible]ță și artă.

Nu mai trebuie demonstrată utilitatea unor asemenea cărți pentru atmosfera și farmecul unei culturi.

Ultima dintre acestea, *„Amintiri"*, de Isaiia Răcăciuni, literat și editor, ne învie portretele multor oameni de litere și artă printre care Camil Petrescu, Ilarie Voronca, G. M. Zamfirescu, Victor Ion Popa, Tudor Arghezi, Gala Galaction ș. a. Cartea realizează, de asemenea, cu multă discreție, profilul unui mare editor în persoana profesorului Al. Rosetti, director al *„Culturii naționale"*.

● Examenele studenților de la Regie teatru ne oferă în acest an surprize plăcute. Așa, de exemplu, spectacolul de teatru popular regizat de Magda Bordeianu și Nicoleta Toia, conceput nu numai ca un prilej de valorificare a tezaurului folcloric, dar și ca moment artistic de certă valoare. Scenarizînd pe structura plugușorului de An Nou, elemente folclorice inedite, tinerele regizoare au dăruit montării sensul major al înfruntării oamenilor cu destinul, relevînd continuitatea în folclorul nostru a unui filon tragic de tip clasic grecesc. Vom reveni, la *Relief*, cu o trecere în [illegible]tă a cîtorva spectacole regizate de studenți.

RELIEF

VIRTUȚILE SIMPLITĂȚII

Absentă o vreme din circuitul viu al poeziei, Doina Sălăjan revine în atenția cititorilor și a comentatorilor literari cu o nouă carte intitulată cu modestie „Versuri". E firească de aceea emoția acestei reîntîlniri cu o poetă care în urmă cu peste 10 ani era considerată unanim drept o mare speranță a liricii noastre. Volumul său de debut, „Confidențe", reprezenta, alături de cele ale lui Nicolae Labiș și Gh. Tomozei, una din cărțile de vizită cele mai prestigioase ale unei promoții de poeți trecuți astăzi de pragul celor 30 de ani.

Problema care ne-o punem deci în cazul volumului de față este aceea de a ratifica sau nu viziunea pe care ne-o formasem asupra evoluției Doinei Sălăjan pe atunci.

Prin cele mai bune piese ale sale (și acestea precumpănesc) volumul ne reîmprospătează impresii și emoții care sălășluiau încă, în ciuda trecerii anilor, în sensibilitatea și memoria noastră. Credința autoarei în perenitatea și intensitatea pasiunii sale e de aceea îndreptățită : Ca vîntul toamnei frunzele îmi scuturi, / Ca vîntul primăverii mă-nflorești / Și mă-nconjori cu soare și cu fluturi // Chiar chinul ce mi-l dai e-o bucurie — / Te vreau și te supun și mă iubești, / Capricioasă, dulce poezie !

Chiar dacă în volum se întîlnesc o seamă de compuneri care n-au primit suflul innobilator al poeziei, Doina Sălăjan se impune ca o poetă virtuală, care trăiește poezia înainte de a o scrie în sensul înțeleptului sfat eminescian : Ci trăiește, chinuiește / Și de toate pătimește / Și-ai s-auzi cum iarba crește.

Trăirea aceasta a poetei se traduce deseori în meditații lirice revelatoare și confesiuni de o mare sinceritate, în alegorii cu o evidentă intenție etico-filozofică, în tablouri ale căror culori și linii sînt ușor estompate într-o lumină difuză, nostalgică, liniștitoare.

Sensul artei sale poetice ni se dezvăluie de altfel fără echivoc în poezia finală a cărții : Eu de-acum rămîn așa cum sînt : / Simplă precum o linie dreaptă, / Aproape de cer și pămînt ; / Pe ea îmi e prima și ultima treaptă // Spiralele, sublimele spirale, / Sînt fulgerări de-asupra mea trecînd. / Eu nu mă știu ruga în catedrale, / Ci în biserici mici, cu preot blînd.

Luînd ad-literam aceste strofe am fi tentați să circumscriem universul poeziei Doinei Sălăjan cîntecului mic, *caracteristic liricii feminine, făcînd astfel* o eroare.

Unele dintre piesele valoroase ale volumului țintesc însă în mod vizibil mai sus, spre semnificații sociale grave, fără ca poeta să recurgă la procedee fortuite, improprii timbrului său. De altfel, chiar în perioada cînd în poezia noastră se apela cu precădere la mijloacele de expresie ale liricii agitatorice (mă refer la lirica bună de acest fel), Doina Sălăjan reușea să-și exprime pe ton de „confidență" adeziunea civică în versuri de o comunicativitate pregnantă. Poeziile care poartă această marcă în actualul volum au o mai mare profunzime, atestă eforturi de maturizare ale autoarei și le recunoaștem mai ales sub titlurile care urmează : „Pîinea cea de toate zilele", „Înflorește liliacul", „E-n mine lumea", „De unde vin", „Roata lui Horia", „Deci, oamenii", „Cîntecul", „Iubirea ta", „Și totuși". *Ca un corolar al atitudinii poetei în toate aceste ipostaze pe care le implică versurile citate mai sus ni se pare această strofă cu valoare de aforism (cum o socotea recent un comentator al cărții) :* Înflorește liliacul, / Liniștit își trece floarea, / Dăruindu-se cu totul / Visului de primăvară / Că prea iute ruginește / Albul lui ciorchin pe creangă ? / Violeta înspumare / Prea curînd se ofilește ? / Fiecare dă cît poate, / Dar să deie fiecare.

Nu-i mai puțin adevărat că uneori simplitatea eșuează în simplism și versurile se înșiruie anodin, fără vibrație și pregnanță : „Recomandație", „Țara", „Mulțumire", „Libertatea" *etc. Și în acestea e drept fulgeră uneori cîte un vers-două memorabile, cum sînt acestea în care identificăm pledoaria romantic-revoluționară a poemelor lui Labiș :*

Nu scăpătăm ca tine în umbră și în ceață, / Ci ne topim în viață și-n strălucirea ei.

Autoarea profesează de asemenea cu bune rezultate în acest volum, ca și în cel de debut, lirica picturală, pastelul cu o vagă nuanță simbolistă à la Dimitrie Anghel. Înseși titlurile ne indică această predilecție a poetei: „Acuarelă", „Tablou", „Natura moartă", „Nocturnă" *etc. Aici ni se pare a fi unul dintre punctele cele mai de rezistență ale cărții. O umanitate tandră respiră din aceste poezii, cărora autoarea reușește cîteodată să le confere și un sens remarcabil.*

„Confidențele" *Doinei Sălăjan de acum zece ani, intitulate astăzi cu modestie matură* „Versuri", *au căpătat astfel o mai mare gravitate, un răsunet mai profund și, printr-o fructificare mai curajoasă a cuceririlor poeziei noastre din ultimii ani, pot să facă mai puternic auzit în viitor glasul unei poete în care credem.*

Niculae STOIAN

MATURITATEA DEBUTULUI

Într-un context de debuturi poetice onorabile cu care ne-au obișnuit editurile, a te evidenția înseamnă a fi. Ultimul care dovedise poezia și se înscrisese în rîndul valorilor certe fusese Gheorghe Pituț. Acum i se alătură Dumitru M. Ion. Se vede că atunci cînd există o emulație bine întreținută (în cazul poeziei, spre deosebire de proză, există) și în domeniul artei se pot prevedea victorii, după aplicarea, inspirată, a unei legi de probabilitate, se pot, oarecum, sconta izbînzile. O operă bună țîșnește pe fundalul multora merituoase și le îneacă în lava ei incandescentă. Cei doi poeți au debutat cu cărți la un interval de nici un an unul de altul.

Dumitru M. Ion expune o artă poetică matură, de o simplitate pe care nu o poate atinge decît un consacrat : *„Poemele se nasc în mine/ Cînd se bate-amorțirea cu ființa :/ Atunci umplu niște ulcioare nepline,/ Fără să-i cer cuiva îngăduința".* Crezul acesta s-a cristalizat din asimilarea unui adevăr, de asemenea, atît de firesc, cu care ne întîmpină în altă poezie : *„Eu pentru că sînt, trăirea mă doare..."*

Noul poet nu se dezvăluie, la primul volum, cum de obicei se întîmplă, ca unul care decantează o vîrstă (copilărie, adolescență), selectînd temele meditațiilor poetice din „experiențe exclusiv personale", ci abordează de-a dreptul tărîmul liricii superioare. Și acesta este un semn. Un sentiment ciudat se naște și impresia care se creează este că volumul acesta este al treilea ori al patrulea al său. Să recităm :

„Vezi cum m-amețesc, cum mă tulbur / Precum la o lecție de schi / Cînd nu-mi pot ține echilibrul, / Cînd trăiesc gîndind la cădere".

Or, impresia sesizată mai sus ar putea să aibă o altă explicație și în faptul că îi reușesc admirabil sonetele ; dintr-unul fragmentez : *„E ceasul de nesomn cînd se aude apa / Cîntînd pe coastele prea tinere, de fete/ Se-ngroapă sînul în nisip ca sapa/ Și zace pînă în strămoși neodihnita sete. / Ce prînz se poate odihni în ele ?/ Alți zei le cer Timpul Temut/ La ciuturi noaptea cînd plesnesc inele/ E vorbă grea că-n inimi le-a căzut / O fugă muritoare pîn-la iele, / Că sora mea doi gemeni a născut".*

Poetul vine din sat ; el nu face o dramă din desprindere : *„Pasărea cu două capete se ceartă-n chilim, / Două păsări din ea vor să se despartă / Dintr-o singură pasăre venim / La-mpăcare, la ceartă..."* De la acest înțeles nu-i departe saltul pînă la cel care subscrie menirea poeziei : *„Midas duce fructe la gură și plînge. / Cheamă femeile să-l* legene / Și rămîn copiii în ele, de aur".

Fără ezitări, Dumitru M. Ion a plecat din copul locului, ambițios, sobru și încrîncenat, spre o țintă superioară : conturarea unei structuri poetice. Nefiind critic literar, îmi permit să afirm, fără a mai face vreo demonstrație, că Dumitru M. Ion este un poet într-adevăr.

Gh. SUCIU

VÎRSTA CONFESIUNII

În momentul alcătuirii volumului „Furăm trandafiri" *Ioana Diaconescu avea vîrsta cînd* „Fiecare floare era debutantă/ Spre fruct". *Timp al făgăduinței, al sufletului care trece limpezit prin izvoare, al durerosului jaf de petale purpurii care îi dă conștiința de sine, al umerilor care încep să se deprindă cu poverile, această vîrstă e perpetuă confesiune.*

În glasul încă nedeslușit pe deplin franchețea nu surprinde : „Să se știe înainte de începuturi, să se știe/ Că nu iubesc lucrurile pe jumătate".

Ioana Diaconescu dă nume stelelor ce i se par anonime, face puțină ordine în universul familiei și întinde o mînă fetelor rămase în singurătate. Cu primul vers iscat, poeta simte că are ceva de spus, că are ceva de lăsat în urma sa.

Ucenicia și-o face nedeclarat la J. Prévert : „Cînd o fată e prea singură/ În casă, în familie unde toți spală rufe,/ Acolo unde toți au rostul lor/ Bine echilibrat și ros în tăcere,/ Cînd o fată bate cu pumnii ei mici în zidul familiei,/ Și nimeni n-are de gînd s-o asculte/ Ea începe să cînte". *Metafora poeziei e împrumutată din piesa prevertiană —* „Spălatul rufelor".

Același refuz al maturizării, aceeași încăpățînată nedecolare din lumea păsării măiastre (la Prévert, pasărea liră), același protest neputincios al celui ce nu vrea să fie smuls din copilărie, aceeași reîntoarcere la spectacolele vîrstei de șase ani, același diafan erotism infantil ca în „Copii care se iubesc" *legitimează apropierea pe care o bănuim, de acea parte a poeziei lui Jacques Prévert în care* „șaisprezece și cu șaisprezece nu vrea să facă niciodată treizeci și doi".

O poezie ca „Diverse", *unde prin enumerare se succed alternativ imagini pozitive, reconfortante, și imagini de o tristețe pelină, este, de asemenea, în spiritul celui ce a scris* „Paroles" : „M-am întîlnit cu unul/ Care-și rupsese pantalonii în genunchi/ Și era trist foarte, amar de trist,/ Și plîngea după singura lui pereche de pantaloni./ M-am întîlnit cu unul care confunda norii/ Cu cămilele/ Și găsea că totu-i foarte natural./ M-am întîlnit cu unul care murea de rîs/ Și cu unul care murea...".

Cînd Ioana Diaconescu încearcă ostentativ un autoportret, vocea capătă o gravitate care nu i se potrivește și cade în emfază : „Trec prin orașe cu bourul țării/ Tînără zeitate în aură/ Soarele mă tot ocolește/ Și mă crede centaură".

În schimb, dacă sinceritatea este totală, versurile au decență : „Lîngă pămînt am plîns cu bucurie,/ La rădăcina ierbii ce-n-colțea/ Am sărutat țarina, să se știe/ că anotimpul lîngă fruntea mea pornea".

Conștientă totuși de limitele vîrstei sale, *Ioana Diaconescu aspiră spre* „piscul" *celor* „douăzeci de ani". *Atunci își presimte adevărata împlinire :* „La douăzeci de ani vor geme viile/ Cu butucii îmbătați ca marinarii/ Cînd calcă țărmul natal./ Aș vrea să văd copacii învinși, izbiți de rod,/ Închipuindu-mi oameni viscoliți./ Și m-oi auzi într-un dans/ Mistuită de ritm ca arăturile în ploaie".

Mircea ICHIM

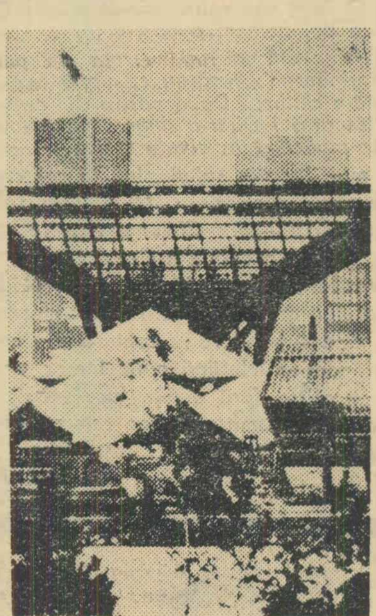
EXPO '67

La 28 aprilie s-a deschis Expoziția Universală de la Montreal. Tema expoziției e cuprinsă într-un citat din Saint Exupery : **„a fi om e a simți că ai contribuit cu o piatră la construcția lumii"**. Peste 70 de țări participă la această manifestare pentru care Canada a candidat din 1960. S-a calculat că milioane de persoane vor vizita de cel puțin două ori expoziția : patru milioane vor fi canadieni, cinci milioane americani și un milion din alte părți ale lumii. Deja 17 000 de francezi au reținut locuri pentru Montreal. În șase luni s-a socotit că peste treizeci de milioane de vizitatori vor trece prin pavilioanele instalate pe malul fluviului Saint Laurent.

Timp de zece luni 25 000 de artiști vor prezenta 150 de spectacole diferite. Festivalul teatral a fost deschis cu **„Omagiu lui Saint Exupery"**, dat de compania Renaud-Barrault.

Extraordinară demonstrație a geniului creator, EXPO '67 și-a deschis porțile !

PAȘAPORT PENTRU LUMEA ÎNTREAGĂ. **„Am numit biletele de intrare în Expoziție pașapoarte, întrucît se poate spune cu adevărat că oferim vizitatorilor LUMEA, cu tot ce are mai minunat și surprinzător"** — declara **Pierre Dupuy**, comisarul general al Expoziției.

Tema oficială a Expo '67 : **„Pămîntul oamenilor"** a fost aleasă cu cîteva săptămîni înainte de depunerea dosarului de candidatură. Jean Drapeau, primarul orașului Montreal, a reunit într-o ședință cîteva din personalitățile orașului pentru a găsi împreună tema, cînd cineva a sugerat titlul lui Saint Exupery : **„Terre des Hommes"**. Ideea a fost acceptată în entuziasmul general. Dar Canada fiind bilingvă titlul trebuia tradus în engleză. Primarul telefonează grăbit la Biblioteca municipală, de unde se comunică titlul... parafrazat al cărții : **„Sand, Wind and Stars"** (Nisip, vînt și stele). S-a propus atunci o traducere aproximativă... dar acceptabilă : **„Man and His World" — Omul și lumea lui.**

Cinci ansambluri, la care 9000 de oameni au muncit timp de trei ani, ilustrează cele cinci motive esențiale ale temei : **„Geniul creator al omului", „Omul în oraș", „Omul și Universul", „Omul la muncă", „Omul și agricultura".**

Pînă în 1990 mai mult de jumătate din populația lumii va locui în orașe de circa 100.000 locuitori.

Secțiunea „omul în oraș" încearcă să prezinte caracteristicile și consecințele acestei urbanizări folosind desenul animat, marionetele, filmul și cinerama, spectacolul sonor experimental.

Arhitectura ocupă, din această cauză, locul principal în Expoziție, Montreal-ul erijîndu-se într-un veritabil creuzet al celor mai noi idei în construcție.

Se pot desluși în concepția arhitecților cele trei mari teorii răspunzînd resurselor tehnice actuale și care sînt ilustrate de către pavilionul american, de către construcția „HABITAT" de locuințe și de către pavilioanele tematice din L'ILE VERTE și L'ILE NOTRE DAME.

PAVILIONUL S.U.A. adoptă teza unei suprastructuri gigantice care să acopere construcții cu funcțiuni multiple, rețele de circulație pentru pietoni, puncte de servire etc. cuprinzîndu-le pe toate într-un singur volum a cărui ambianță este controlată termic.

Conform necesităților funcționale, spațiul interior se poate reîmpărți prin panouri glisante. Ideea nu este nouă, însă ceea ce prefigurează arhitectura de mîine este calota uriașă care adăpostește un spațiu vast — care va fi poate orașul viitorului.

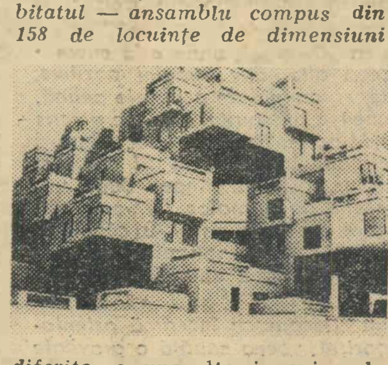
PAVILIOANELE TEMATICE prezintă ideea unei sinteze de structuri cu dublă funcție de locuit și de sprijin într-un singur sistem, care permite circulația în trei dimensiuni, oferind de asemenea adăpost unor spații cu funcții variate.

Diferența esențială între aceste exemple constă în alegerea separării sau integrării sistemelor : pavilionul S.U.A. separă complet calota climatică de structurile funcționale și rețeaua de servire, Habitat-ul le integrează într-un singur sistem, sau modul de structură.

Se sugerează ca, după terminarea expoziției, aceste construcții care reprezintă soluția de viitor a centrelor urbane să fie supuse unor studii sistematice, care să permită verificarea viabilității lor sociale, a validității teoriilor cu privire la confortul individului care trăiește în această „megastructură".

ARHITECTURA „UȘOARĂ". Una din preocupările esențiale ale arhitecților a fost fără îndoială apelul la materiale ușoare ; pereți din țesături întinse pe carcase de oțel, acoperișuri din plastic... Recordul e desigur deținut de stadionul cu 25 000 de locuri compus din elemente din beton armat care pot fi deplasate, așezate în funcție de numărul de spectatori, mărind sau micșorînd arena.

LOCUINȚELE DE MÎINE. *Habitatul — ansamblu compus din 158 de locuințe de dimensiuni*

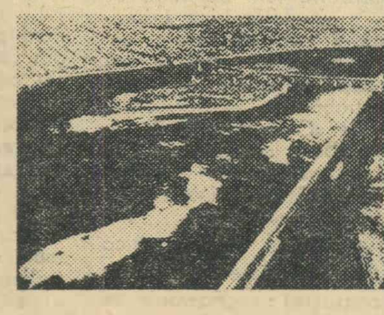

diferite, e una din ingenioasele soluții pe care arhitectura le propune lumii moderne. Compoziția acestor ansambluri se poate face în cele mai felurite moduri, răspunzînd astfel diverselor exigențe ale esteticii edilitare și nevoilor urbanistice. Acoperișul fiecărei case servește în același timp drept terasă și grădină vecinului de la etajul superior...

INSULA ARTIFICIALĂ. *Din cele 400 ha. ale expoziției, aproape 200 au fost smulse fluviului Saint Laurent. În iulie 1963 nu exista decît insula Sainte-Helene (a cărei suprafață s-a dublat în prezent) și un ansamblu de mici insulițe și ridicături de nisip. Astăzi o nouă insulă, numită Notre Dame, a fost anexată celei existente. Pe ea s-au amenajat două lacuri și un mic port. Pentru a crea această insulă artificială, 24 de ore pe zi, timp de șase luni, s-a vărsat în apele fluviului cîte un vagon de pămînt la fiecare 30 de secunde. Procurarea pămîntului n-a fost dificilă, întrucît în același timp se construia și metroul din Montreal.*

UCENICUL VRĂJITOR : e povestea omului la lucru, a marilor sale resurse de a stăpîni universul și de a-l controla. Omul și-a multiplicat puterea de observație de un milion de ori. Microscopul electronic, sateliții, radarul au marcat etapele acestui progres. Tehnica industrială a atins un nivel de dezvoltare deosebit.

La Expoziție e prezentată o uzină automată de 25 metri înălțime în care se introduc piese detașate, pentru ca — la fiecare cincisprezece secunde — să aducă la lumină pe o bandă rulantă un televizor și pe alta un aparat de proiecție cinematografică. Apoi aceste aparate sînt demontate și piesele detașate sînt reintroduse în uzină. Dar dacă s-ar folosi neîntrerupt alte piese uzina ar putea produce un milion de televizoare și aparate de proiecție

pînă în octombrie, cînd se închide expoziția !

GENIUL CREATOR AL OMULUI *e tema care a permis deschiderea unor remarcabile expoziții de pictură, sculptură, fotografie, estetică industrială, artă decorativă.*

Circa două sute de capodopere ale artei mondiale de la Rembrandt la Chagall, de la Tintoretto la Picasso, au fost alese de un comitet internațional.

Numeroase sculpturi, opere ale unor artiști contemporani, au fost plasate într-un parc special. Decorația generală a pavilionului francez a fost armonizată cu un ansamblu de sculpturi monumentale aparținînd lui César, Etienne Martin, Dodrigue, Penalta ; tapiserii semnate de Mathieu, Miro, Prassinos împodobesc interiorul.

Festivalurile artistice se vor bucura de cîteva puncte de atracție deosebite : „Scala" din Milano, New York City—Ballet, Teatrul Mare din Moscova și... Maurice Chevalier.

*

O imagine vie a culturii moderne, materiale și spirituale, un imn al civilizației omului, al inspirației și muncii lui, menit să contribuie la înțelegerea și colaborarea pașnică a popoarelor — iată ce înseamnă EXPO '67.

MASCA FĂRĂ CHIP

Un serial polițist în mai multe „focuri"

de Eugen PATRICHE

5. MĂRTURIA PĂPUȘII DE LEMN

M-am dus repede în oraș la locuința Andei. Nu sosise acasă, încă o mai așteptau cu masa. Brusc, mi-am amintit că aidoma s-au petrecut lucrurile și cu Ștefan Aldea. Plecase de la muzeu, dar acasă nu mai ajunsese ; peste două luni i-au găsit trupul închis într-o statuie ca într-un sarcofag. Mă temeam pentru viața Andei, dar n-aveam nici cel mai mic indiciu. Tot Tudor m-a scos din încurcătură, cînd a văzut păpușa pe care o găsisem în cabinetul fetei. „Sînt sigur că Anda a fost răpită. La șase kilometri de oraș există o vilă părăsită unde își fac schițele în timpul vacanței toți studenții de la plastice. Localnicii i-au zis „Vila păpușii", și cred că Anda ne-a lăsat cu bună știință acest semn..."

Tocmai ne pregăteam să plecăm cînd ni se telefonă de la miliție. Marcu, directorul muzeului, avusese un accident de mașină și se afla în ghips la spitalul din localitate. Toți erau convinși că e vorba de un atentat. Îl privii stupefiat pe Tudor : ce naiba se întîmplă că tot personalul muzeului e atacat ?...

Se însera și vechea clădire avea un aspect sumbru, ca în romanele-foileton. „Vila păpușii" nu era decît o înălțare de ziduri sfărîmate, în care doar cîteva încăperi rămăseseră ca prin minune nevătămate. Răscolirăm zadarnic pînă cînd din spatele unei uși scorojite se zări o lumină. N-apucarăm să intrăm și poarta de jos scîrțîi. Apărură doi bărbați, care la vederea noastră amuțiră.

— Ce căutați aici ?, se răsti unul dintre ei.

— Ne plimbăm și noi, zîmbii. Am crezut că vila e părăsită.

— Precum vezi, nu e. Așa că ați face mai bine să vă cărați.

— Nu ești prea amabil, continuai. Dar omul nu părea dispus la glume. Era un tip roșcat, îmbrăcat într-o scurtă de piele ponosită.

— Căutam o femeie, îi spusei.

— Zău ? Și ce v-a făcut să credeți că se află aici ?

Între timp mă apropiasem de ușă și cu o mișcare rapidă o deschisei. Pe masă era aprinsă o lampă cu petrol, iar în fund văzui un pat desfăcut și o geantă de damă aruncată pe el.

— Extraordinar, zîmbii către roșcat. Desigur, poșeta aceea e a dumitale ? Sau poate a dînsului ?... Roșcatul mă privi furios :

— Ați face mai bine s-o ștergeți, amîndoi...

— Vă cerem iertare. Dar apropo... unde e doamna ? Nu cumva s-a rătăcit pe afară ? Să nu răcească, e așa de frig...

— Sora mea a plecat la București, interveni calm al doilea personaj.

— A ! Sora dumitale !

Mă aplecai să ridic geanta și în aceeași clipă simții o puternică lovitură în cap...

alma mater XX

COGITO ERGO SUM... STUDENT

ÎN CONTINUAREA ANCHETEI NOASTRE (ÎNCEPUTĂ ÎN NUMĂRUL TRECUT AL REVISTEI) CU PRIVIRE LA FORMELE ȘI METODELE DIDACTICE FOLOSITE ÎN DIFERITE ȚĂRI ÎN VEDEREA STIMULĂRII PARTICIPĂRII ACTIVE A STUDENȚILOR LA PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÎNT — PUBLICĂM RĂSPUNSURI REFERITOARE LA EXPERIENȚE DIN MAREA BRITANIE, U.R.S.S. ȘI S.U.A.

INSTITUTUL DE GENETICĂ ANIMALA AL UNIVERSITĂȚII DIN EDINBURGH

Ing. ȘT. POPESCU-VIFOR, director în Ministerul Învățămîntului :

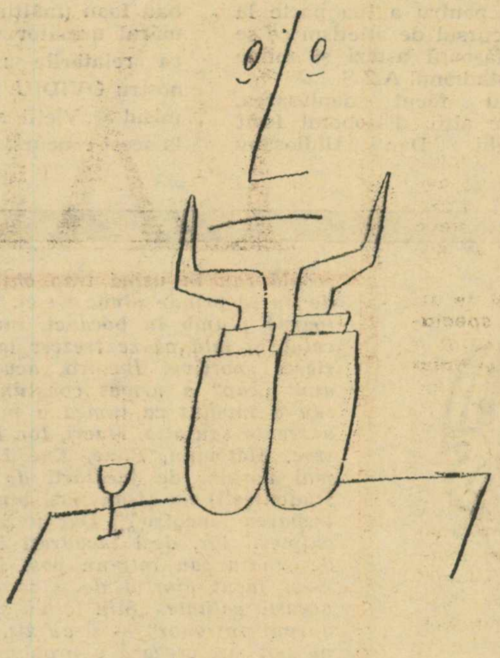
Experiența engleză în domeniul învățămîntului superior relevă înainte de orice o mare diversitate de sisteme de organizare a procesului didactic. Referindu-mă la institutul pe care l-am cunoscut mai bine — parte a Universității din Edinburgh — pot sublinia, în cadrul temei pe care o discutăm, pe de o parte preocuparea pentru **crearea condițiilor** necesare unui studiu individual aprofundat și pe de altă parte stabilirea unui sistem de **îndrumare și control** adecvat.

Astfel, cu diferențele firești după anul de studiu sau specializare, programul cuprinde 26—30 ore pe săptămînă (prelegeri, seminarii etc.), restul rămînînd la dispoziția studenților. **Cursurile constau mai ales în sintetizarea problemelor esențiale și în îndrumarea studenților spre lectura unei bibliografii cît mai bogate sau spre lucrările practice care reprezintă BAZA studiului. Cursul însuși este întrerupt (cu multă politețe, de altfel) atunci cînd studenții vor să-și clarifice vreo problemă.** În sistemul englez au o pondere deosebită, **tutorials**, ore în care studentul se întîlnește cu profesorul spre a purta o discuție asupra problemelor studiate. Studenții participă activ și la discuțiile din cadrul seminariilor cu profesori din alte facultăți, specialiști ș.a.

Mi s-a părut foarte util că studenții primesc de la începutul anului școlar programul tipărit al desfășurării cursurilor, inclusiv datele de susținere a examenelor. Numărul examenelor este mai mic decît cel al disciplinelor, într-un examen contopindu-se materii înrudite (cum ar fi fiziologia și biochimia), spre a cere studentului SINTEZA CUNOȘTINȚELOR. De multe ori se cere susținerea sau combaterea cu argumente a unei teze, probele punînd accent nu pe memorie, ci pe creativitatea gîndirii. **Faptul că examenele (de regulă date în scris) prevăd examinarea orală suplimentară a celor care se află pe „border line" (la limita între slab și bine sau între bine și foarte bine) stimulează foarte mult răspunderea personală.** Am desprins astfel străduința unei adecvări a studiilor la specificul universitar, care presupune mult mai mult decît transmiterea de cunoștințe, formarea unui stil de învățătură și perfecționare de sine stătătoare în profesia respectivă.

AUGUSTE RODIN : „Gînditorul"

STEINBERG (S.U.A.) : — ...Alt gînditor

INSTITUTUL DE MINE „PLEHANOV" DIN LENINGRAD

Ing. CONSTANTIN CALOTĂ, șef de lucrări, I.P.G.G. :

În zilele vizitei făcute pentru a cunoaște activitatea facultăților de geologie din Moscova și Leningrad am asistat la una din formele cele mai interesante de promovare a studiului individual : ședințele lunare de comunicări, în cadrul cărora, pe baza unui plan realizat pe o durată mai mare de timp, studenții expun diferite rezultate ale studiului bibliografic sau lucrărilor practice. Am remarcat cu acest prilej că studenții efectuează fiecare aparte un amplu studiu bibliografic, urmăresc și prelucrează date din tratate și reviste de specialitate dintre cele mai recente etc.

Este doar un aspect al acestei preocupări constante ca nu numai la examene, ci în **tot timpul anului de studiu** studentul să fie supus unor probe care să dovedească parcurgerea unei etape în însușirea atît a materiei cît și a deprinderilor de studiu și practică. Se dublează aceste metode cu cele folosite pentru stimularea răspunderii individuale mai ales pe două căi: prin antrenarea largă în activitatea de **cercetare științifică** precum și în efectuarea unor ample lucrări **practice.**

La Facultatea de geofizică din Leningrad, catedrele selecționează studenții și îi antrenează efectiv în lucrările științifice de anvergură ce le întreprind : la studiul geofizic complex al scutului baltic realizat împreună cu o unitate productivă participă și numeroși studenți ; este cazul să menționăm că în cadrul acestei lucrări a fost experimentată și realizată prima sondă de mare adîncime din peninsula Kola. **Unele lucrări finalizate și aplicate au drept coautori ai profesorului și pe unii dintre cei mai buni studenți, care primesc pînă la jumătate din bursă în plus, ca stimulent material al acestei activități.**

Nu numai lucrări practice dar și multe seminarii se efectuează în laboratoare și în muzeul institutului. Dar mai ales practica în producție este orientată astfel încît să favorizeze însușirea încă din facultate a deprinderilor necesare unei munci creatoare după absolvire. **Institutul dispune de tabere proprii în care studenții anilor I și II efectuează lucrări efective. În anii III și IV studenții fac „prediploma" — proiect de specializare, participînd la expediții geofizice pînă în cercul polar. Încadrați pe posturi de muncitori, tehnicieni, ingineri, ei îndeplinesc răspunderile respective și sînt plătiți în conformitate.** Faptul că practica pentru lucrarea de diplomă este efectuată în unitățile în care vor lucra după absolvire, crește și mai mult autoexigența studenților, interesul pentru aprofundarea cunoștințelor și cunoașterea datelor de teren. Toate acestea se fac pentru a determina studenții să depășească stadiul mediu de pregătire și să-și formeze din facultate ansamblul deprinderilor necesare activității ulterioare.

COLEGIUL DE AGRICULTURĂ DIN ST. PAUL (UNIVERSITY OF MINNESOTA)

Ing. RUSU SIMION, șef de lucrări, Institutul agronomic „N. Bălcescu" :

...Este ora 8 dimineața. 8 precis. Prelegerea începe cu punctualitate și exact la o oră se încheie. Motive de ordin didactic și psihologic — cum explică colegii americani — îi îndeamnă să nu țină cursuri mai lungi. Dar nu numai atît : foarte adeseori expunerea este întreruptă de proiecția unor diafilme sau filme didactice, care ajută studentul să **vadă** subiectul care i se predă. **Profesorul dispune de posibilitatea proiectării pe ecran (care a înlocuit pretutindeni clasica tablă) a unor scheme sau imagini, a desenelor și formulelor pe care el le notează la catedră.** Totul se face astfel pentru a realiza în același timp o **adecvare a metodelor didactice la cerințele psihologice și economie de timp.**

Cel mai important instrument de studiu este cartea. Faptul că aceasta nu este o banalitate mi l-a dovedit prezența masivă la orice oră în biblioteci (foarte bine dotate și amenajate, cu sisteme utile de informare asupra a tot ce e nou, de îndrumare bibliografică etc.). **În condițiile unor prelegeri voit schematice (care mai mult sînt o introducere și îndrumare în studiul individual al bibliografiei) aceasta este o necesitate imperioasă.** În plus ea este stimulată prin modul de organizare a seminariilor — aprinse dezbateri asupra implicațiilor științifice sau economice ale capitolului respectiv și a examenelor care — date în scris — cuprind întrebări punînd la încercare facultățile de gîndire și sinteză.

Deși lucrările practice au un caracter mai mult demonstrativ, datorită discuțiilor pe care le prilejuiesc, ele reușesc să fixeze la studenți noțiunile respective. **Foarte stimulatoare pentru o bună pregătire se dovedește posibilitatea pe care o au studenții încă din primul an de a intra în directă legătură cu catedrele disciplinelor la care se vor specializa. Și de a participa efectiv la cercetarea științifică A CĂREI PONDERE ESTE PREDOMINANTĂ FAȚĂ DE ACTIVITATEA DIDACTICĂ.** În colegiu domnește astfel o activitate de studiu susținută, bazată pe interesul efectiv al fiecărui student ca în cei patru ani de studiu să dobîndească ansamblul cunoștințelor și deprinderilor necesare.

STUDENȚI ÎN LINIA DE FOC

Bombardamente „în covor", bombe „cu bile" — iată tragicele „vești senzaționale" pe care agențiile de presă le transmit din însîngeratul Vietnam. Intensificarea bombardamentelor și deplasarea lor spre centrul capitalei și a altor centre dens populate din R. D. Vietnam, invadarea zonei demilitarizate vădesc faptul că, în ultima săptămînă, agresiunea S.U.A. a fost împinsă spre limite ce comportă noi primejdii grave pentru pacea în Asia de sud-est și în lume.

Firesc, în asemenea împrejurări, gîndurile ni se îndreaptă spre colegii noștri, spre studenții din Vietnam. Continuîndu-și cu eroism studiile în orașul aflat sub bombe sau în centrele de dispersare, nu departe de linia frontului, participînd direct la acțiunile de apărare, luptînd cu arma în mînă sau ca sanitari, ei se dovedesc fii demni ai poporului lor. În cadrul unei conferințe de presă de la ambasada R. D. Vietnam, un film reda imagini ale studenților Institutului politehnic din Hanoi învățînd cu sîrg în amfiteatre și ateliere și apoi nevoiți să se adăpostească, așa cum fac pe întreg întinsul țării mii și mii de elevi, în adăposturile devenite o a doua școală.

Nu de mult, într-un reportaj publicat în „Nouvel Observateur" un corespondent care a vizitat „capitala din linia de foc" scria : „În acea sîmbătă, la orele 12 și un sfert, cînd au apărut avioanele, oamenii își făceau siesta. Oamenii erau bătrîni, femei și copii căci bărbații erau la lucru. Și totul s-a petrecut în cîteva secunde : două „bombe cu bile" au aruncat fiecare cîte 300 de grenade care la rîndul lor au împrăștiat cîte 500 de bile. Explozia a fost instantanee și atît de puternică încît oamenii au murit așa cum cei de la Pompei au fost surprinși de lava ucigătoare : femeia cu părul alb ucisă în hamacul ei, puștiul care alerga, proiectat cu capul în nisip, altul strîngînd în brațe trei pisoi cu care se juca, studenta care desena o hartă intitulată : „Cei ce ne ajută în întreaga lume"...

Citind aceste rînduri mi-am adus aminte de momentele impresionante de la cel de al IX-lea Congres al U.I.S. cînd, la Ulan Bator, delegații studenților de pretutindeni și-au dovedit solidaritatea cu lupta colegilor lor vietnamezi. Iar azi, în fața noilor pași periculoși ai escaladării, în țările socialiste, în Franța, Italia, Austria, Anglia, ba chiar și în S.U.A. studenții se alătură mai puternic protestului opiniei publice. Și alături de ei, împreună cu ei sînt studenții și întreg poporul român.

Fred MAHLER

Stafeta

MEDALII DE ARGINT PENTRU VOLEIBALIŞTII GĂLĂŢENI

Am urmărit timp de cinci zile evoluţia celor mai bune echipe din ţară în turneul final al campionatului categoriei A la volei masculin. Şi am avut satisfacţia finală de a vedea o echipă studenţească urcînd pe podiumul premiaţilor alături de noua campioană a ţării, Steaua, şi de deţinătoarea „Cupei campionilor europeni", Dinamo-Bucureşti. Echipa antrenată de Florin Balaiş a cucerit medaliile de argint devansind pe finalistele din ultimii doi ani ale întrecerii celor mai bune echipe de club din Europa, Dinamo şi Rapid.

Studenţii gălăţeni au cucerit simpatia publicului, fiind fără îndoială cei mai aplaudaţi din turneul final pentru jocul spectaculos pe care l-au prestat, pentru eficacitatea în atac a lui Udişteanu şi Szocs, pentru intervenţiile miraculoase în apărare ale lui Ozum şi Kramer, pentru pasele precise şi surprinzătoare ale lui Iorga sau Brandemburg. Ceea ce a plăcut mai mult la „team"-ul de pe malul Dunării a fost dîrzenia cu care şi-a disputat şansele, spiritul de echipă în numele căruia stele de mîna întîia a voleiului nostru au dăruit totul pentru victorie. Au fost de-a dreptul entuziasmante meciurile cu Rapid (3—1) şi Dinamo (2—3) în care tinerii voleibalişti gălăţeni au demonstrat că alcătuiesc una din cele mai valoroase echipe de pe continent, punîndu-şi cu fermitate candidatura pentru titlul campionatului viitor. Le lipseşte elevilor antrenorului Balaiş numai experienţa marilor confruntări internaţionale pentru a se putea afirma cu şi mai multă autoritate în voleiul românesc şi european.

P. OVIDIU

SUCCES LA VARŞOVIA!

Cu ocazia aniversării a 50 de ani de la înfiinţare, clubul sportiv studenţesc A.Z.S. Varşovia organizează la mai multe discipline sportive întreceri de amploare la care au fost invitaţi să participe numeroşi performeri din toate ţările europene.

O astfel de invitaţie a sosit şi pe adresa clubului I.C.F. Bucureşti, care a deplasat în capitala poloneză o delegaţie de 25 de sportivi pentru a lua parte la concursul de atletism ce se desfăşoară astăzi şi mîine pe stadionul A.Z.S.

Au făcut deplasarea, între alţii, discobolul Iosif Naghi, Dan Hidioşanu (110 m.g), sprinterele Viorica Suică-Enescu şi Ana Maria Vitalyos, săritorul de triplu Carol Corbu şi Şerban Ioan (înălţime). În numărul următor vom publica relatările redactorului nostru OVIDIU PAUN, trimisul „Vieţii studenţeşti" la acest concurs.

BIBLIOGRAFIE Sportivă

Editura U.C.F.S. ne-a obişnuit, de cîtva timp, cu apariţii tot mai interesante pentru publicul amator de sport şi tot mai utile pentru specialişti. „Finala se joacă azi" sau „Două decenii de avînt sportiv", „Fotbal — joc, sistem, antrenament" sau „Ghidul spectatorului de box", „Jocurile Olimpice de-a lungul veacurilor", „Laurii handbalului românesc", „Fotbal şi fotbalişti la diferite meridiane" şi „Fotbal la poalele Cordilierilor" sau mai recentele „Amintiri" ale lui Anquetil, ca să inserăm aici numai cîteva dintre titlurile ultimilor doi ani, sînt cărţi pe care oricine şi le doreşte în bibliotecă.

De curînd a apărut „CONŢINUTUL ŞI METODICA ANTRENAMENTULUI SPORTIV CONTEMPORAN". O atracţie (pe care am fi aşteptat-o încă din titlu) exercită asupra cititorului chiar şi simpla răsfoire a celor 276 de pagini. Demn de reţinut şi îmbucurător este faptul că materialele cuprinse în această lucrare aduc o contribuţie originală : ele valorifică şi generalizează experienţa dobîndită în pregătirea sportivilor noştri de performanţă, precum şi învăţămintele desprinse din participarea reprezentanţilor României la marile competiţii internaţionale. Este vorba, fără îndoială, de o carte care, depăşind o anumită etapă, inaugurează — sperăm — un nou capitol în literatura noastră de specialitate.

Profesorii de educaţie fizică şi studenţii de la facultăţile de specialitate, antrenorii şi medicii sportivi găsesc în volum pagini deosebit de preţioase pentru activitatea lor.

O garanţie a valorii o prezintă şi citarea colectivului de autori : E. Ghibu, M. Bîrjega, I. Şiclovan, A. Vrabie, C. Florescu, I. Istrate, C. Liţă, V. Ludu, G. Zîmbreşteanu, M. Epuran, I. Stănescu, I. Drăgan, F. Urziceanu. Ne facem o datorie faţă de sportul românesc însuşi din a recomanda această carte de o remarcabilă ţinută ştiinţifică.

Folosim totodată prilejul de a recomanda şi alte lucrări apărute recent în Editura U.C.F.S. : **„Urme şi poteci"** (N. D. Carpen), **„Teoria modernă a deschiderilor în şah"** (V. Ciocîltea, S. Samarian), **„Rugbi. Tehnică şi tactică"** (N. Pădureanu), **„Ţarcu-Godeanu"** (Gh. Niculescu) şi **„Gimnastica de înviorare în cămine şi internate"** (Gineta Stoenescu).

G. M.

CRONICA MICROBISTULUI

Unde nu-i cap...

...Vai de picioare — spune, înţelept, poporul. E vai de picioarele care, după ani şi ani de alergare de-a lungul şi de-a latul terenului de fotbal, dar şi de-a lungul şi de-a latul bulevardelor, au obosit şi acum nu ştiu încotro s-o apuce. La Institutul de cultură fizică au putut fi văzute, zilele trecute, scene de-a dreptul penibile : la un examen a cărui promovare asigură titlul de antrenor, fotbalişti care odată făceau tribunele să delireze de satisfacţie, fotbalişti care mai apar şi azi în formaţii de prima mînă se uitau „timoraţi şi descumpăniţi" la un bilet ce nu le cerea altceva decît să expună ce făcuseră, de fapt, ani de-a rîndul. E greu de închipuit cum un Ilie Greavu sau Nae Georgescu, un Ivan sau C. Ionescu, jucători perindaţi prin loturile reprezentative, n-au putut fi în stare să răspundă la întrebări simple ca „Metodica învăţării jocului de fotbal", „Caracteristicile şi conţinutul pregătirii în perioada de iarnă la o echipă de prima categorie" sau „Superioritatea numerică în atac". E greu de închipuit, dar trist de adevărat. Bilanţul examenului de specialitate a fost dezolant: 30 prezentaţi, 12 promovaţi ; două medii de 8 şi două de 7, în rest 5 şi 6.

Am avut posibilitatea să consultăm lucrările scrise şi ne-am notat cîteva „perle" de toată frumuseţea. Respectul faţă de cuvîntul tipărit şi de meritele respectivilor jucători ne opreşte totuşi să le reproducem aici. Ne rezumăm la a menţiona că Ivan, de exemplu, care a smuls un 5 la proba cea mai grea pentru fotbalişti — scrisul — n-a putut trece de proba practică (? !), fiind notat cu 3,50. Numai două exemple bune : Dragomir (de la Petrolul) şi bătrînul Cîrjan — care s-au distins prin temeinicia cunoştinţelor şi modul de conducere a antrenamentului.

Exemplul acestui examen rămîne însă... exemplu. Nu asupra lui dorim să insistăm, ci asupra semnificaţiilor pe care le implică. Este vorba, în primul rînd, de viitorul multora dintre tinerii noştri fotbalişti. Cît sînt încă la vîrsta performanţei şi au o formă bună — toată lumea e a lor, unii nu ştiu decît de fotbal, bulevard, cinematograf, restaurante, distracţii ; la şcoală sau în uzină trag chiulul cît pot, de nu se prinde nimic de ei. Vremea însă toarnă plumb în bocanci, încetul cu încetul, şi iată că se trezesc la apusul carierei sportive. Încotro, acum ? Cine a avut „cap" a urmat conştiincios studiile sau a învăţat ca lumea o meserie — de antrenor sau alta. Macri, Ion Ionescu, Motroc, Mateianu, Bone, Ene II (ca să nu mai vorbim de jucătorii de la echipele studenţeşti) nu şi-au pus, bineînţeles, întrebarea „încotro ?" Dar unii dintre coechipierii lor, deşi încadraţi într-o formă de studiu sau într-un post în producţie, n-au făcut efortul de a se depăşi şi în această calitate. „Ştiu fotbal şi oricînd pot deveni antrenor" — şi-au zis. Dar uite că nu pot şi... creează o problemă. Organele U.C.F.S. sînt preocupate în prezent de a găsi căile cele mai potrivite de rezolvare a acestei probleme şi nutrim speranţa că vor ajunge la cea mai bună soluţie.

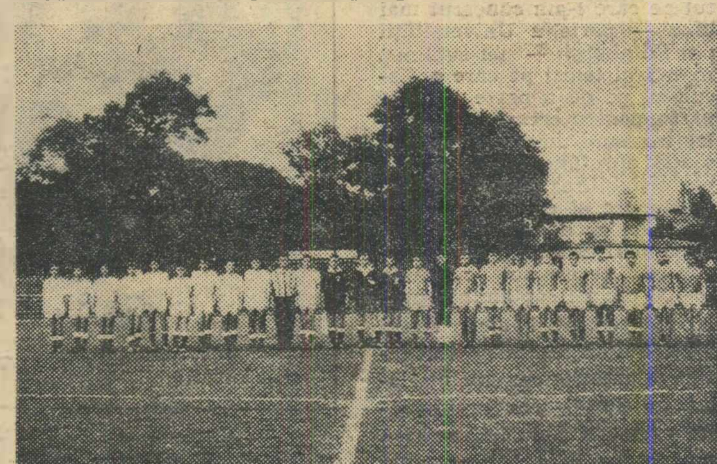
Recentul examen de la I.C.F. ne-a reamintit, în acelaşi timp, de mai vechile noastre „dureri" privind capacitatea şi pregătirea antrenorilor de fotbal. Actualele forme de calificare sînt depăşite şi nu pot asigura pregătirea antrenorilor de care avem nevoie. Tovarăşul conferenţiar Roşculeţ ne spunea că, în situaţia în care Franţa şi Italia manifestă o exigenţă fără limite faţă de cei care doresc să devină antrenori, iar Brazilia nu dă nimănui dreptul să ia conducerea unei echipe decît după o şcoală de 5 ani de zile, cursurile de 3 luni sau cele fără frecvenţă de la noi sînt de-a dreptul anacronice.

Cîtă dreptate are ne demonstrează faptul că mulţi antrenori formaţi în asemenea condiţii au o slabă pregătire profesională. Citām, spre exemplificare, numai pe Reuter (Timişoara) Mladin (Cluj), Marinescu (Ploieşti), Ştefan Vasile (Piteşti), şi Jean Lăpuşneanu (F.R.F.), ca să nu coborîm şi la categoriile inferioare. Ce trebuie făcut ? Mai întîi, să fie folosiţi şi preţuiţi cum se cuvine cei mai buni absolvenţi ai I.C.F. cu specializare în fotbal. (La ora actuală, din cca. 1 200 nici jumătate nu antrezează echipe — ceea ce, evident, este o anomalie). Apoi, se simte nevoia înfiinţării unor şcoli de antrenori cu frecvenţă obligatorie de cel puţin 2 ani de zile. Progresul fotbalului românesc este întrutotul condiţionat de formarea unor asemenea antrenori cu calificare superioară, cu alte cuvinte — de trecerea în fapt a acestora din rîndul meseriaşilor mărunţi în rîndul intelectualilor.

G. MITROI

P. S. *După ce naţionala noastră a fost înfrîntă la şase goluri de către Spania, una din marile echipe de fotbal ale lumii la ora aceea, Teaşcă a fost hulit şi trecut pe linia a 14-a. După ce naţionala noastră a fost înfrîntă la şapte goluri de către Elveţia, una din marile mediocrităţi ale Europei la ora actuală, să vedem cine va lua drumul Bacăului ? „Barem eu am căzut de pe un cal frumos, nu de pe o cămilă" — ar zice piticul !*

CAMPIONII CAPITALEI

Stadionul Politehnica a găzduit miercuri după amiază finala campionatului universitar de fotbal al centrului universitar Bucureşti. Protagonistele : selecţionatele studenţeşti ale Politehnicii şi Institutului de petrol, gaze şi geologie. Ambele formaţii se prezentau cu o carte de vizită frumuşică. Politehnicienii învinseseră, printre altele, reprezentativele I.M.F. (4—0) şi Agronomiei (3—0). Puştanii fostului „progresist", asistent Eugen Banciu de la I.P.G.G., se anunţau ca periculoşi, prezentîndu-se în finală cu două rezultate remarcabile : 2—1 cu I.S.E. (care a avut în formaţie pe Lucescu şi Gabriel Stanciu de la „B") şi 7—6 după prelungiri cu I.C.F. (de asemenea cu mulţi titulari din „B" : Ojoc, Anton şi Grecea).

Prima parte a finalei s-a încheiat cu 0—0 deşi politehnicienii avuseseră iniţiativa. După pauză însă, Angelescu şi Sîrbu joacă din ce în ce mai bine, creînd tot mai multe faze de atac. Golul nu întîrzie, „îl semnează" Weitzer, dar dintr-o fază dubioasă : portarul de la I.P.G.G. prinsese mingea însă arbitrul de tuşă a văzut că se depăşise linia porţii. Proteste dar... 1—0. După cîteva minute Vasilescu înscrie şi el printr-un şut slab dar surprinzător : 2—0. Şi finala e jucată.

La sfîrşit se înmînează premii pentru primele trei clasate în campionatul Capitalei : Politehnica, I.P.G.G., Agronomia. Portarul petrolist Dobre este distins cu premiul pentru cel mai bun jucător al finalei. Publicăm mai jos numele noilor campioni, de fapt şi campionii republicani universitari pe anul trecut pe care antrenorii Miu şi Macksai i-au condus la victorie : Manta, Mărgăritescu, Raitan, Cojan, N. Stanciu, Angelescu, Condurache, Rădulescu, Vasilescu, Weitzer şi Barna.

Emil COJOCARU

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor-şef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHIŢULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă ; PETRE POSTOLACHE ; ADRIAN DOHOTARU — redactor-şef adjunct ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie ; FRED MAHLER

Prezentarea artistică : DUMITRU MOLDOVEANU cu colaborarea studenţilor-arhitecţi Radu VINCENZ şi Petre MARINESCU. Titluri şi vignete : Constantin ZISU. Fotografia : Emil COJOCARU. Corectura : Filofteia ANDREESCU şi Minodora LUPU. Paginaţia : Richard LUCIAN şi Gheorghe ŢONE

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.